

กิจวัตรประจำวันที่ซ้ำซาก

REPETITIOUSLY DAILY ROUTINE

อดิสรณ์ สมนึกแทน

ADISORN SOMNUKTHAN

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาทัศนศิลป์

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ. 2552

KMITL-2009-AR-M-005-073

กิจวัตรประจำวันที่ซ้ำซาก

REPETITIOUSLY DAILY ROUTINE

อดิสรณ์ สมนึกแทน

ADISORN SOMNUKTHAN

เลขหมู่.....
เลขทะเบียน.....105278
วัน,เดือน,ปี..... 1 8 พ.ย. 2552

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาทัศนศิลป์

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ.2552

KMITL-2009-AR-M-005-073

REPETITIOUSLY DAILY ROUTINE

ADISORN SOMNUKTHAN

**A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT
OF THE REQUIREMENT FOR THE DEGREE OF
MASTER OF FINE ARTS PROGRAM IN VISUAL ARTS
FACULTY OF ARCHITECTURE
KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG**

2009

KMITL-2009-AR-M-005-073

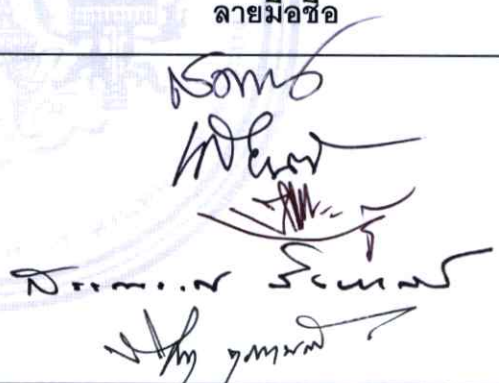
COPYRIGHT 2009

FACULTY OF ARCHITECTURE

KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ใบรับรองวิทยานิพนธ์

หัวข้อวิทยานิพนธ์ กิจวัตรประจำวันที่ซ้ำซาก
Repetitiously Daily Routine
นักศึกษา นายอดิสรณ์ สมนึกแทน
รหัสประจำตัว 48062610
ปริญญา ศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชา ทัศนศิลป์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รศ.สุรพงษ์ สมสุข
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ศ.เกียรติศักดิ์ ชานนารถ

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์		ลายมือชื่อ
รศ.สุรพงษ์	สมสุข	
ศ.เกียรติศักดิ์	ชานนารถ	
รศ.อริยะ	กิตติเจริญวิวัฒน์	
รศ.สรรณรงค์	สิงหนะณี	
ศ.วิโชค	มุกตามณี	

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

วัน / เดือน / ปี ที่สอบ 14 พฤษภาคม 2552 เวลา 10.00 น.

สถานที่สอบ สาขาวิชาศิลปกรรม

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์รับรองแล้ว

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นพปฎล สุวัจจนวนนท์)

คณบดีคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

วันที่.....๑๓.....เดือน.....พฤษภาคม.....พ.ศ.....๒๕๕๒.....

หัวข้อวิทยานิพนธ์	กิจวัตรประจำวันที่ซ้ำซาก
นักศึกษา	นายอดิสรณ์ สมนึกแทน
รหัสประจำตัว	48062610
ปริญญา	ศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชา	ทัศนศิลป์
พ.ศ.	2552
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	รศ.สุรพงษ์ สมสุข
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ (ร่วม)	ศ.เกียรติศักดิ์ ชานนารอด

บทคัดย่อ

ในปัจจุบันสภาพสังคมเมืองที่มีความเจริญทางด้านเทคโนโลยี และเป็นเมืองที่มีการขยายตัวเป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจอย่างเช่น กรุงเทพมหานคร จึงทำให้เป็นแหล่งรวมผู้คนเดินทางจากทั่วทุกสารทิศ เพื่อมาแสวงหางาน ซึ่งมีทั้งการแข่งขัน ความวุ่นวาย สับสน และต้องดิ้นรนจากสภาวะแวดล้อม ซึ่งรายได้ที่ไม่กระจายออกไปตามเมืองต่างๆ ประชากรที่เข้ามามากขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้เกิดปัญหาตามมาอย่างเห็นได้ชัด คือปัญหาจราจร มลภาวะเป็นพิษ ความแออัดของผู้คน และปัญหาอาชญากรรม จนกลายเป็นวัฏจักรชีวิตของ กรุงเทพมหานคร

สิ่งเหล่านี้เป็นเหตุให้ข้าพเจ้าต้องการนำเสนอเรื่องราวสภาพชีวิตในสังคมปัจจุบัน ที่ต้องดิ้นรน แข่งขันเพื่อให้ได้มาซึ่งโอกาสที่ดีขึ้นของชีวิต สร้างความน่าเบื่อหน่ายจำเจ และซ้ำซากให้กับข้าพเจ้า จากความรู้สึกดังกล่าว ทำให้ข้าพเจ้าเกิดแนวคิดสร้างสรรค์เป็นผลงานศิลปะและสะท้อนปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบันที่ผู้คนต้องทนจำยอมรับสภาพอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เพื่อให้ทุกคนตระหนักถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน

Thesis Title	Repetitiously Daily Routine
Student	Mr.Adisorn Somnukthan
Student ID.	48062610
Degree	Master of Fine Arts
Program	Visual Arts
Year	2009
Thesis Advisor	Assoc.Prof.Surapong Somsuk
Thesis Co-Advisor	Prof.Kiattisak Chanonnart

ABSTRACT

At present, a city, which has high technology development, large scale urban area expansion and becoming important economic center, such as Bangkok is the destination for many people around the country. They come to find jobs and yearn for a better life. What they found is a competitive, chaotic and turmoil urban society. They have to struggle with such environment. The big gap of income difference between urban and rural area, and the influx of people into the city are causing many problems, for example transportation problem, pollution, city crowdedness problem and crime. These problems become a cycle way of life that people in Bangkok see every day.

This is the motive of my presentation concerning to the way of life in present-day. We have to struggle, to compete in order to have a better life. I am bored to such a life style. From this feeling, I have a thought of creating art works which I hope to make everyone realize and see the problems occurring around us that we have to endure inevitably.

กิตติกรรมประกาศ

การทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับความอนุเคราะห์จากบุคคลหลายๆ ฝ่ายข้าพเจ้าจึงขอกราบขอบพระคุณบุคคลดังต่อไปนี้

ขอกราบขอบพระคุณอย่างยิ่งสำหรับ บิดา มารดาผู้ให้กำเนิดที่ได้คอยอบรมสั่งสอน และคอยช่วยเหลือสนับสนุนในด้านต่างๆ ตลอดตั้งแต่เริ่มศึกษา จนจบการศึกษา

ขอกราบขอบพระคุณ ศ.เกียรติศักดิ์ ชานนนารถ อาจารย์ที่ได้ให้คำปรึกษาและให้คำแนะนำช่วยแก้ไขปัญหาตลอดจนให้ความรู้ และประสบการณ์ที่ดีแก่ข้าพเจ้า ในการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้ จนในที่สุดทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้

ขอขอบพระคุณ รศ.สุรพงษ์ สมสุข และ รศ.อริยะ กิตติเจริญวิวัฒน์ ที่คอยให้คำปรึกษา และ ชี้แนะเทคนิควิธีในการทำงานตลอดมา

ขอขอบพระคุณ ศ.วิโชค มุกดามณี ในฐานะอาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิจากภายนอกในการสอบวิทยานิพนธ์ ซึ่งชี้แนะแนวทางในการทำงานทั้งเทคนิค วิธีการสร้างสรรค์งาน แง่คิดของงาน ทำให้เกิดความสมบูรณ์ขึ้น ซึ่งจะเป็นแนวทางในการพัฒนางานทางด้านศิลปะต่อไปในอนาคต

ขอขอบพระคุณพี่ๆ เพื่อนๆ และน้องๆ ทุกคนในภาควิจิตรศิลป์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ที่คอยให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจด้วยดีเสมอมา

สำหรับคุณงามความดีอันใดที่เกิดจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ข้าพเจ้าขอมอบให้กับบิดา มารดา ซึ่งเป็นที่รักและเคารพยิ่ง ตลอดจนครูอาจารย์ที่เคารพทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้และถ่ายทอดประสบการณ์ที่ดีให้แก่ข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าหวังว่าคุณค่าในการสร้างสรรค์วิทยานิพนธ์ชุดนี้จะก่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจอันดี และเป็นการเผยแพร่แง่มุมหนึ่งทางศิลปะแก่ผู้ศึกษาให้ได้รับประโยชน์ต่อไป

อดิสรณ์ สมนึกแทน

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	i
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ii
กิตติกรรมประกาศ.....	iii
สารบัญ.....	iv
สารบัญภาพ.....	vii
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของโครงการ.....	2
1.2 วัตถุประสงค์การสร้างสรรค์.....	3
1.3 ขอบเขตของการสร้างสรรค์.....	3
1.3.1 เนื้อหา.....	3
1.3.2 รูปแบบ.....	4
1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	4
บทที่ 2 พื้นฐานของความคิดและอิทธิพลของการสร้างสรรค์.....	5
2.1 ที่มาของแนวความคิด.....	5
2.2 แหล่งที่มาของแนวความคิด.....	5
2.3 ข้อมูลที่ได้รับจากการสังเกตและประสบการณ์.....	6
2.4 ข้อมูลที่จากภาพถ่ายและสื่อสิ่งพิมพ์.....	7
2.5 อิทธิพลที่ได้รับจากสภาพแวดล้อม.....	9
2.6 อิทธิพลที่ได้รับจากแนวคิดของงานศิลปกรรม.....	9
2.6.1 จอร์จ ทูคเกอร์ (George Tooker).....	10
2.6.2 เดโก้ ริเวียรา (Diego Rivera).....	11
บทที่ 3 ผลงานก่อนศิลปะนิพนธ์และวิธีดำเนินการสร้างสรรค์.....	12
3.1 ระยะเริ่มต้นของการทำงาน.....	12
3.2 ผลงานในระยะแรก.....	12
3.3 ผลงานระยะที่สอง.....	13
3.4 ผลงานก่อนศิลปะนิพนธ์.....	14
3.5 วิธีดำเนินการสร้างสรรค์.....	18

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
3.6 ผลงานจิตรกรรมชุดนี้มีขั้นตอนวิธีการสร้างสรรค์ดังต่อไปนี้.....	18
3.7 การสร้างภาพร่างหรือภาพต้นแบบ.....	19
3.8 การสร้างสรรค์ผลงานศิลปะนิพนธ์.....	24
3.9 ขั้นตอนการลงสีของผลงานสร้างสรรค์.....	25
บทที่ 4 บทวิเคราะห์องค์ประกอบศิลป์.....	26
4.1 เรื่องราวและเนื้อหา.....	26
4.2 วิเคราะห์ทัศนธาตุทางศิลปะ.....	27
4.2.1 รูปทรง.....	27
4.2.2 น้ำหนัก.....	28
4.2.3 พื้นที่ว่าง.....	29
4.2.4 สี.....	29
4.2.5 พื้นผิว.....	29
4.3 การจัดองค์ประกอบของภาพ.....	31
4.3.1 วิเคราะห์ภาพ "สิบเจ็ดนาฬิกาสามสิบนาที".....	31
แนวความคิดของภาพ.....	31
ความเป็นเด่น.....	31
ความเป็นรอง.....	32
ความขัดแย้ง.....	32
การแปรเปลี่ยน.....	33
เอกภาพ.....	33
พลังความเคลื่อนไหว.....	33
4.3.2 วิเคราะห์ภาพ "ราวๆสิบเจ็ดนาฬิกาเศษ".....	34
แนวความคิดของภาพ.....	34
ความเป็นเด่น.....	34
ความเป็นรอง.....	35
ความขัดแย้ง.....	35
การแปรเปลี่ยน.....	36
เอกภาพ.....	36

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
พลังความเคลื่อนไหว.....	36
ผลงานศิลปะนิพนธ์.....	37
บทที่ 5 สรุปผลการสร้างสรรค์.....	44
บรรณานุกรม.....	45
ประวัติผู้เขียน.....	46

สารบัญญภาพ

ภาพที่	หน้า
2.1	สภาพความแออัดของผู้คนในสังคมเมือง.....7
2.2	สภาพความแออัดของผู้คนในสังคมเมือง.....8
2.3	สภาพความแออัดของผู้คนช่วงเวลาไปทำงาน.....8
2.4	ผลงานของจอร์จ ทูคเกอร์ (George Tooker).....10
2.5	ผลงานของจอร์จ ทูคเกอร์ (George Tooker).....10
2.6	ผลงานของเดโก้ ริเวียรา (Diego Rivera).....11
2.7	ผลงานของเดโก้ ริเวียรา (Diego Rivera).....11
3.1	ผลงานโครงการวิจิตรศิลป์ 1.....15
3.2	ผลงานโครงการวิจิตรศิลป์ 1.....15
3.3	ผลงานโครงการวิจิตรศิลป์ 2.....16
3.4	ผลงานโครงการวิจิตรศิลป์ 2.....16
3.5	ผลงานโครงการวิจิตรศิลป์ 3.....17
3.6	ผลงานโครงการวิจิตรศิลป์ 3.....17
3.7	แสดงภาพร่างศิลปะนิพนธ์.....20
3.8	แสดงภาพร่างศิลปะนิพนธ์.....20
3.9	แสดงภาพร่างศิลปะนิพนธ์.....21
3.10	แสดงภาพร่างศิลปะนิพนธ์.....21
3.11	แสดงภาพร่างศิลปะนิพนธ์.....22
3.12	แสดงภาพร่างศิลปะนิพนธ์.....22
3.13	แสดงภาพร่างศิลปะนิพนธ์.....23
3.14	แสดงภาพร่างศิลปะนิพนธ์.....23
3.15	การเตรียมอุปกรณ์.....24
4.1	ลายเส้นรูปทรงอริยาบถผู้คน.....28
4.2	แสดงภาพลักษณะของพื้นผิว.....30
4.3	แสดงภาพลักษณะของพื้นผิว.....30
4.4	แสดงภาพลักษณะรูปทรงแต่ละรูปทรง.....32
4.5	แสดงภาพลักษณะพลังความเคลื่อนไหว.....33
4.6	แสดงภาพลักษณะรูปทรงแต่ละรูปทรง.....34

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพที่	หน้า
4.7	แสดงภาพลักษณะความขัดแย้งกันในภาพ.....35
4.8	แสดงภาพลักษณะพลังความเคลื่อนไหว.....36
ภาพผลงานศิลปะนิพนธ์	
4.9	ชื่อภาพ สิบเจ็ดนาฬิกา ขนาด 175X195 เซนติเมตร.....38
4.10	ชื่อภาพ สิบเจ็ดนาฬิกาสามสิบนาที ขนาด 175X195 เซนติเมตร.....39
4.11	ชื่อภาพ ครอบครัวยุคทันสมัย ขนาด 140X150 เซนติเมตร.....40
4.12	ชื่อภาพ เช้าวันจันทร์ ขนาด 190X235 เซนติเมตร.....41
4.13	ชื่อภาพ ราวๆสิบเจ็ดนาฬิกาเศษ # 1 ขนาด 175X275 เซนติเมตร.....42
4.14	ชื่อภาพ ราวๆสิบเจ็ดนาฬิกาเศษ # 2 ขนาด 200X200 เซนติเมตร.....43

บทที่ 1

บทนำ

สภาพสังคมในปัจจุบันนี้โดยเฉพาะสังคมเมืองหลวงของไทยที่มีจำนวนประชากรเพิ่มขึ้น แหล่งทรัพยากรและขนาดสัดส่วนของพื้นที่ที่อยู่อาศัยมีอย่างจำกัดไม่เพียงพอต่อจำนวนประชากร จึงเกิดการขยายตัวของเมืองเพื่อระบบอุตสาหกรรมและการจ้างงาน โดยประเทศไทยจัดได้ว่าเป็นประเทศที่มีประชากรอยู่อาศัยมากประเทศหนึ่ง โดยเฉพาะเมืองหลวงอย่างกรุงเทพมหานครที่มีอัตราส่วนพื้นที่ต่อจำนวนประชากรที่ไม่สมดุลกัน เพราะมีประชากรจากระดับท้องถิ่นเข้ามาอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก ซึ่งประเทศไทยเป็นประเทศที่มีจำนวนประชากรมากนับเป็นอันดับที่ 16 ของโลกและมีอัตราการเพิ่มของประชากรประมาณร้อยละ 3 ต่อปี ซึ่งนับว่าเป็นอันดับ 3 ของเอเชีย, การเพิ่มของประชากรย่อมมีความสัมพันธ์และเชื่อมโยงกับการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ ถ้าการเพิ่มของประชากรไม่ได้สัดส่วนกับทรัพยากรธรรมชาติ และองค์ประกอบ หรือปัจจัยการผลิตของประเทศก็จะทำให้เกิดปัญหาต่างๆซึ่งจำแนกเป็นหัวข้อดังนี้

1. ปัญหาทางด้านอาหาร
2. ปัญหาทางด้านการใช้ที่ดิน
3. ปัญหาทางด้านการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอื่นๆ
4. ปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อมและนิเวศวิทยา
5. ปัญหาทางด้านโครงสร้างพื้นฐานทางสังคม
6. ปัญหาทางด้านเศรษฐกิจและการไม่มีงานทำ
7. ปัญหาการตั้งถิ่นฐานและการกระจายตัวของประชากร
8. ปัญหาการย้ายถิ่นหรือการอพยพของประชากร
9. ปัญหาสังคมด้านต่างๆ

จากข้อความข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่า เมื่อประชากรเพิ่มมากขึ้น ปัญหามากมายก็ตามมาส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจของผู้คนให้ตกต่ำ เพราะต้องต่อสู้ดิ้นรนเพื่อความอยู่รอด อัตราการแข่งขันกันและเห็นแก่ตัวก็เพิ่มมากขึ้นสุขภาพจิตและการป่วยทางจิตทำให้ผู้คนมีพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปทำให้เกิดปัญหาสังคมและความปลอดภัยในชีวิต

ปัญหาชีวิตอุตสาหกรรมและชีวิตในกรุงเทพอันเป็นผลมาจากการเพิ่มของประชากรและก่อให้เกิดกรณีอื่นเรียกว่า ความพิการทางสังคม หรือพยาธิทางสังคม ดังต่อไปนี้

1. ปัญหาเด็กเร่ร่อนและอันธพาล
2. ปัญหาการติดยาและสิ่งเสพติด
3. ปัญหาการติดเหล้าและอุบัติเหตุ
4. ปัญหาโสเภณีและกามโรค
5. ปัญหาอาชญากรรมและการว่างงาน

จากสิ่งเหล่านี้ที่เกิดขึ้นทำให้ประชากรมีความรู้สึกถูกบีบป่วนทางจิตใจ สุขภาพจิตเสีย เกิดความไม่สงบทางอารมณ์ เกิดความวุ่นวายถูกบีบคั้นและกดดัน เนื่องจากต่อสู้กันอย่างเอาจริงเพราะการเพิ่มขึ้นของประชากรในกรุงเทพมหานคร²

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของโครงการ

ในปัจจุบันสภาพสังคมเมืองที่มีความเจริญทางด้านเทคโนโลยีอย่างสูง และเป็นเมืองที่มีการขยายตัวให้ป็นศูนย์กลางเศรษฐกิจเช่นกรุงเทพมหานครนี้ จึงทำให้เป็นแหล่งรวมผู้คนที่เดินทางจากทั่วทุกสารทิศ เพื่อมาแสวงหางานซึ่งมีทั้งการแข่งขัน ความวุ่นวาย สับสน และตึงเครียดจากสภาวะแวดล้อม ปัจจัยที่สำคัญคือการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ และการพัฒนาประเทศให้ก้าวไปสู่การเป็นประเทศอุตสาหกรรม ทำให้คนส่วนใหญ่ต้องดิ้นรนเพื่อความอยู่รอดและสังคมบริโภคทำให้เกิดการแข่งขันในด้านวัตถุ สภาพที่แออัดเห็นแก่ตัว เต็มไปด้วยผู้คนหลากหลายหน้าตาและอาชีพ ซึ่งมุ่งแสวงหาผลประโยชน์เพื่อตอบสนองความต้องการของตนเองเป็นหลัก

สิ่งเหล่านี้เป็นเหตุให้ข้าพเจ้าต้องการนำเสนอเรื่องราวสภาพชีวิตในสังคมปัจจุบัน ที่ต้องดิ้นรนแข่งขันเพื่อให้ได้มาซึ่งโอกาสที่ดีขึ้นของชีวิต สร้างความน่าเชื่อถือน่าใจ และข้าพเจ้าให้กับข้าพเจ้า จากความรู้สึกดังกล่าว ทำให้ข้าพเจ้าเกิดแนวความคิด และสร้างสรรค์เป็นผลงานศิลปะโดยคาดหวังเพื่อให้ทุกคนตระหนัก และสะท้อนปัญหาถึงสภาวะที่เกิดขึ้นในปัจจุบันโดยต้องทนจำยอมต่อความเป็นไปในแต่ละวัน อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้แม้ว่าจะมีใครหลายคนปรารถนาให้มันลดลงก็ตาม

2. สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ กระทรวงวิทยาศาสตร์และพลังงาน, ประชากรของประเทศไทย, กรุงเทพฯ, โรงพิมพ์การศาสนา, 2521.

1.2 วัตถุประสงค์การสร้างสรรค

ในการทำงานสร้างสรรค ผลงานชุดศิลปะนิพนธ์นี้ ข้าพเจ้าได้กำหนดวัตถุประสงค์ไว้ดังนี้

- 1.2.1 เพื่อสะท้อนถึงปัญหา และผลกระทบต่อกรดำเนินชีวิตในกรุงเทพมหานคร อันเนื่องมาจากความเหนื่อยล้ากับคุณภาพชีวิตที่จำเจ และซ้ำซาก เพื่อให้ตระหนักถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน
- 1.2.2 ให้หน่วยงานของรัฐเห็นปัญหา และกระจายสภาพรายได้ออกสู่ส่วนภูมิภาค เพื่อให้ประชากรมีอภพพยายถิ่นเข้ามาหางานในเมืองหลวงเพิ่มมากขึ้น
- 1.2.3 เพื่อเป็นการค้นคว้าวิเคราะห์ และแก้ไขปัญหให้เป็นไปตามแนวความคิดของผู้สร้างสรรค และสามารถนำไปเป็นแนวทางการทำงานสร้างสรรคศิลปะต่อไปได้ในอนาคต

1.3 ขอบเขตของการสร้างสรรค

ในการทำงานสร้างสรรคชุดศิลปะนิพนธ์นี้ข้าพเจ้า ได้กำหนดขอบเขตด้านเนื้อหาและรูปแบบไว้ดังนี้

1.3.1 เนื้อหา

- 1) ทางด้านรูปทรง ข้าพเจ้าใช้รูปทรงที่เป็นรูปร่างของคนในช่วงวัยทำงาน โดยมีอิริยาบถของท่วงท่าที่เหนื่อยและอ่อนล้า อยู่ในชุดเครื่องแบบเสื้อเชิตของชุดทำงานโดยข้าพเจ้าพยายามคลี่คลายความเป็นมนุษย์ให้มีความเหนื่อยจริงอยู่บ้างทั้งในท่วงท่าการเดิน และการยืน ทั้งรูปทรงสีหน้าของผู้คนที่ทำให้ดูมีอารมณ์ความทุกข์ ที่ได้รับจากสภาวะแวดล้อมซึ่งข้าพเจ้านำเสนอรูปร่างให้มีแบบคล้ายกันเพื่อให้เกิดจังหวะการซ้ำกัน หัวที่กลมไร้ผมสื่อให้ดูเหมือนตุ๊กตาไร้ชีวิตชีวา ดวงตาที่หลับอยู่ตลอดสื่อให้รู้สึกว่สภาพชีวิตมีแต่ความเหนื่อยล้าจากการทำงานตลอดเวลา ทุกคนเหมือนไม่รู้จักกันต่างคนต่างดิ้นรนทำหน้าที่ของตัวเอง ซึ่งทุกคนมีรูปร่างคล้ายตุ๊กตาและมีรูปร่างคล้ายๆกัน โดยที่ข้าพเจ้าจะเสนอให้เกิดการซ้ำกัน อารมณ์และสีหน้าแสดงออกเหมือนคนป่วย ซึ่งสื่อให้รู้ว่ทุกๆคนดำเนินสภาพชีวิตที่มีปัญหาและความทุกข์เหมือนกันตามสภาวะสังคมของเมืองหลวง
- 2) ทางด้านเนื้อหาเรื่องราว ข้าพเจ้าเจาะจงเนื้อหาในช่วงเลิกงานและมีฝนตกซึ่งเหมือนกับปัญหาของชีวิตที่เกิดขึ้นโดยบางคนสามารถแก้ปัญหของตัวเองซึ่งบางคนไม่สามารถแก้ปัญหของตัวเองได้ ข้าพเจ้าใช้ร่วมกันฝนเป็นสื่อในการแสดงออกในเรื่องนี้ อารมณ์ความรู้สึกทางเนื้อหาจะเน้นช่วงเวลาเลิกงาน เป็นพิเศษเพราะช่วงเวลานี้ผู้คนจะลับสน

วุ่นวายมากที่สุดจะทำให้งานสร้างสรรค์ใกล้เคียงแนวความคิดได้อย่างชัดเจน อีกทั้งจะยังสามารถสร้างความรู้สึกสะท้อนใจต่อผู้รับชมงานได้มากที่สุด

- 3) โครงสร้างพื้นหลัง (Background) ใช้รูปทรงสถาปัตยกรรมของอาคาร โรงงาน และตึกในเมืองหลวงที่เป็นแหล่งที่มีผู้คนทำงานกันอย่างคับคั่ง

1.3.2 รูปแบบ

- 1) ผลงานมีลักษณะเหมือนจริง (Realistic) โดยใช้มุมมองที่พบเห็นได้จากสถานที่จริงโดยที่ข้าพเจ้านำมาสร้างสรรค์ขึ้นใหม่ตามความรู้สึก และแนวความคิด
- 2) โครงสีโดยรวมของงาน จะใช้สีที่ดูเทาเพื่อก่อให้เกิดผลทางสายตา ความรู้สึกเศร้าหมอง และกระตุ้นให้ผู้รับชมงานเกิดอารมณ์ความรู้สึกแล้วเกิดจินตนาการร่วมตรงตามแนวความคิดที่สร้างสรรค์
- 3) ผลงานเป็นลักษณะจิตรกรรม 2 มิติ โดยใช้สีอะครีลิควาดบนเฟรมผ้าใบ สีเป็นผลงานสร้างสรรค์

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.4.1 ได้เห็นถึงวิถีการดำรงชีวิตของมนุษย์ในสังคมเมืองภายใต้สภาวะความเปลี่ยนแปลงตามกระแสความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยี และเศรษฐกิจในยุคปัจจุบัน

1.4.2 ได้ตระหนักถึงปัญหาในสังคมเมืองหลวงที่ต้องใช้ชีวิตอย่างคร่ำเคร่งจากการทำงานอย่าง ซ้ำซากจำเจ และเป็นเหมือนมนุษย์เงินเดือนจนถึงวัยเกษียณ

1.4.3 ได้เผยแพร่ความรู้ให้เป็นผลงานวิจัยในทางสร้างสรรค์ศิลปะ และเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะต่อไปในอนาคตของข้าพเจ้า

บทที่ 2

พื้นฐานของความคิดและอิทธิพลของการสร้างสรรค์

2.1 ที่มาของแนวความคิด

จากสภาวะปัจจุบันในสังคมเมืองหลวงอย่างกรุงเทพมหานครผู้คนเดินทางจากทั่วทุกสารทิศเพื่อมาแสวงหางาน และจำนวนประชากรเพิ่มมากขึ้น ทำให้มีทั้งความแออัด ความวุ่นวาย สภาพเมืองที่มีเนื้อที่จำกัด ทำให้ไม่สมดุลระหว่างคนที่เข้ามาดำรงชีวิตอยู่อาศัย การดำเนินชีวิตอย่างรีบเร่ง และเต็มไปด้วยผู้คน ทำให้เกิดปัญหาตามมาอย่างเห็นได้ชัด คือปัญหาจราจร มลภาวะเป็นพิษ ความแออัดของผู้คน และปัญหาอาชญากรรม ผู้คนเปลี่ยนไปโดยมีความคิดและนิสัยที่เป็นคนเมือง ซึ่งทุกคนมีความคิดเห็นเหมือนกันคือ การดำเนินชีวิตแบบพึ่งพาตัวเองอยู่แบบตัวใครตัวมัน ทุกคนแสวงหาผลประโยชน์เข้าหาตัวเอง ต้องดิ้นรนหาเข้ากินค่าต่อสู้แข่งขันกับเวลา เป็นภาพชีวิตที่จำเจ และซ้ำซากต่อสภาพการดำเนินชีวิตในแต่ละทุกเมื่อเชิ้อวัน ส่งผลกระทบต่อร่างกาย และจิตใจให้อ่อนล้าลงจนไม่สามารถแก้ไขได้เพราะดูเหมือนจะกลืนเป็นสภาพของชีวิตสังคมเมืองหลวงจนต้องทนจำยอมรับสภาพโดยไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้

2.2 แหล่งที่มาของแนวความคิด

แหล่งที่มาหมายถึง ต้นตอหรือต้นเหตุ ที่ทำให้เกิดความบังดาลใจหรือความคิดคำนึง และเป็นผลให้เกิดการสร้างสรรค์งานศิลปะในเวลาต่อมา เรื่องราวหมายถึงเรื่องที่เกิดขึ้นจริงจากภายนอก ผู้สร้างสรรค์รับรู้ด้วยการมองเห็น การได้ยิน การอ่าน หรือเป็นเรื่องที่เกิดกับผู้สร้างสรรค์โดยตรง เรื่องราวจึงเป็นแหล่งที่มาของการสร้างสรรค์ด้วย แต่แหล่งที่มาของการสร้างสรรค์ไม่ได้เกิดจากที่มาก็ได้บ่อยครั้งที่การทำงานศิลปะของผู้สร้างสรรค์มีที่มาจากประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน จากการสำรวจหาความเข้าใจในแนวความคิดของตนเอง ทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ใหม่ๆตามมาเสมอแหล่งที่มาหรือเรื่องราวจะเป็นตัวเหตุของแนวคิดสร้างสรรค์และจากแนวคิดจึงจะเป็นขั้นตอนของการสร้างสรรค์งานศิลปะต่อไป แนวคิดจึงหมายถึงการสรุปความเป็นมาหรือเรื่องราวทั้งหลายที่ผู้สร้างสรรค์ได้รับประมวลไว้เป็นอันหนึ่งอันเดียวและเป็นพลังสร้างสรรค์ที่มีเอกภาพ ทั้ง 3 ส่วนดังกล่าวมานี้จึงเป็นปัจจัยเกี่ยวเนื่องและมีความสัมพันธ์ต่อกัน โดยจะได้กล่าวรวมไปด้วย,

ส่วนในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะเพื่อให้เกิดเป็นภาพผลงานที่ทรงคุณค่านั้น ต้องประกอบไปด้วยส่วนต่างๆมากมาย และส่วนประกอบหนึ่งซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่งก็คือ การค้นหาข้อมูลของแหล่งที่มาเพื่อสร้างสรรค์ผลงานดังที่จะกล่าวต่อไปนี้

2.3 ข้อมูลที่ได้รับจากการสังเกตและประสบการณ์

ประสบการณ์ คือ การมีชีวิตที่สัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมทำให้เรามีความคิดและอารมณ์ ซึ่งเป็นประสบการณ์แท้ มีเอกภาพทุกส่วนทุกตอน มีความหมาย มีความสำคัญ มีอารมณ์เด่นชัด เอกภาพของประสบการณ์ก็เหมือนเอกภาพของศิลปะ มีความกลมกลืน และมีระเบียบ ประสบการณ์ที่ได้จากศิลปะเป็นประสบการณ์แท้ เป็นประสบการณ์ทางสุนทรียภาพ ซึ่งมีรูปทรงมีความหมาย มีอารมณ์ และความรู้สึกในรูปทรง ในองค์ประกอบที่เข้มข้นกว่าประสบการณ์ในชีวิตจริง เอกภาพของประสบการณ์ก็เหมือนเอกภาพของศิลปะ มีความกลมกลืน มีระเบียบ ประสบการณ์ของศิลปินมักจะน่าสนใจเป็นพิเศษเขาสัมผัสชีวิตและ เหตุการณ์ด้วยความตื่นตื้นเห็นเป็นเรื่องสำคัญ จึงสามารถสื่อประสบการณ์นั้นกับผู้อื่นได้²

ดังนั้นประสบการณ์ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตอาจเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่ศิลปินผู้สร้างสรรค์ผลงานสามารถนำประสบการณ์เล็กน้อยเหล่านั้นมาสร้างให้เกิดความสำคัญ และบอกกล่าวกับผู้ชมผ่านทางผลงานศิลปะของตนเอง อย่างเช่นมุมมองที่เป็นส่วนตัวของข้าพเจ้า เกี่ยวกับวิถีการดำเนินชีวิตของมนุษย์เป็นประสบการณ์จากการสังเกต และประสบการณ์ของตัวข้าพเจ้าในช่วงจบจากปริญญาตรี และเข้าทำงานในส่วนของภาคบริษัทเอกชนมาก่อนในช่วงระยะเวลาหลายปีที่ ข้าพเจ้าได้รับประสบการณ์ต่างๆ ทำให้มีมุมมองส่วนตัวเกิดแนวความคิดบังดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงานเกี่ยวกับวิถีการดำเนินชีวิตของมนุษย์เมื่อหลวงภายใต้สภาวะการเปลี่ยนแปลงของสังคมและเศรษฐกิจในยุคปัจจุบัน เพื่อจะบอกเล่าเรื่องราวสิ่งต่างๆที่เกี่ยวเนื่องกับการดำรงอยู่ของแต่ละชีวิตในสังคมที่เต็มไปด้วยความสับสนวุ่นวาย และปัญหาต่างๆที่ ข้าพเจ้าจำใจ สิ่งต่างๆเหล่านี้เป็นสิ่งที่สร้างให้ข้าพเจ้าเกิดความรู้สึกตระหนักและใช้เป็นข้อมูลหลักในการสร้างแนวคิดสร้างลักษณะการจัดองค์ประกอบทางศิลปะให้เกิดขึ้นในผลงานศิลปะนิพนธ์ชุดนี้ต่อไป

2. ชลูด นิยมเสมอ ,องค์ประกอบของศิลปะ ,กรุงเทพฯ ,2539 หน้า13.

2.4 ข้อมูลที่ได้จากภาพถ่ายและสื่อสิ่งพิมพ์

ข้าพเจ้าได้เก็บและรวบรวมข้อมูล เพื่อการสร้างสรรค์ผลงานในชุดดังกล่าวนี้ เช่น การถ่ายภาพรูปทรงและอิริยาบถต่างๆของท่งท่าคนที่อยู่ในสภาวะของห้วงอารมณ์ต่างๆไม่ว่าจะ สุขทุกข์ โดยผ่านทางสีหน้าของผู้คนและมีการค้นหารูปทรงต่างๆ เพิ่มเติมจากสื่อสิ่งพิมพ์ เช่น รมดูงพลาสติก ขยะ เสื้อผ้า ฯลฯ และการถ่ายภาพตามสถานที่จริงตามแหล่งที่ทำงานที่มีผู้คนแออัด เช่น ตามโรงงาน ดึก และอาคารทั้งในเวลา เช้างานตอนเช้าและช่วงเลิกงานตอนเย็น ซึ่งหากไม่ทำการบันทึกด้วยการถ่ายภาพหรือเก็บรวบรวมรายละเอียดจากภาพถ่ายและสื่อสิ่งพิมพ์อาจส่งผลให้เกิดปัญหาถึงขั้นตอนในการสร้างภาพร่างและการสร้างสรรค์ผลงานจริงได้ เพราะรายละเอียดเหล่านั้นนั้นไม่อาจนึกถึงหรือจินตนาการเอาเองได้ทั้งหมด หากไม่มีข้อมูลจริงเป็นพื้นฐานแล้วการเก็บข้อมูลและรวบรวมข้อมูลสื่อสิ่งพิมพ์ และภาพถ่ายนั้น ก็ถือได้ว่าเป็นอีกวิธีการหนึ่งที่มีความสำคัญยิ่งก่อนที่จะสร้างสรรค์ผลงานในแต่ละชิ้นงานของข้าพเจ้า

ภาพที่ 2.1 สภาพความแออัดของผู้คนในสังคม

ภาพที่ 2.2 สภาพความแออัดของผู้คนในสังคม

ภาพที่ 2.3 สภาพความแออัดของผู้คนช่วงเวลาไปทำงาน

2.5 อิทธิพลที่ได้รับจากสภาพแวดล้อม

สภาพของเมืองที่มีความเจริญอย่างกรุงเทพมหานคร ผู้คนทั่วทุกสารทิศเข้ามาแสวงหางาน จึงทำให้เป็นแหล่งที่มีผู้คนแออัด และมีความต้องการบริโภค ทั้งจากปัจจัย 4 และต้องการความสะดวกสบายในด้านต่างๆของชีวิต ดังนั้นจึงเกิดปัญหาต่างๆ ในการดำเนินชีวิตตามมาเพื่อที่จะให้อยู่รอดในสภาวะการ เช่นนี้ เราจึงพบเห็นปัญหาทางสังคมมากมาย จากสื่อประเภทต่างๆ และการดำเนินชีวิตในทุกๆเมื่อเช้าวาน เป็นวิถีที่เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าเป็นวันเป็นปี นำหนึ่ยหน่วย

จากสภาพแวดล้อมดังกล่าวนี้ โดยเฉพาะปัญหาทางด้านการแข่งขันทำงาน ความวุ่นวาย สับสน ความแออัดในสังคมเมือง ความซ้ำซากของการดำเนินชีวิตที่เสื่อมถอย มีอิทธิพลต่อแนวความคิดในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะของข้าพเจ้า

2.6 อิทธิพลที่ได้รับจากแนวคิดของงานศิลปกรรม

ภายใต้สภาพสังคมที่มีความต้องการด้านความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและเศรษฐกิจ จนทำให้เกิดปัญหาดังกล่าวมาแล้วนั้น อิทธิพลอีกด้านที่ส่งผลต่อรูปแบบในการสร้างสรรค์ผลงานของข้าพเจ้าเพราะนอกจากอิทธิพลของสภาพแวดล้อมแล้ว อิทธิพลจากงานศิลปกรรมที่มีแนวความคิด และการแสดงออกทางรูปแบบที่ใกล้เคียงกันก็มีส่วนสำคัญต่อการสร้างสรรค์ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงสนใจงานศิลปะของศิลปินที่มีการสร้างสรรค์และวิธีการในแนวทางเดียวกัน ทั้งในเรื่องราวแนวความคิด องค์ประกอบของภาพ เส้นสีน้ำหนัก รูปทรงต่างๆ และความรู้สึกที่แสดงออกมาให้ผู้ชมได้รับรู้ถึงแนวความคิด

2.6.1 จอร์จ ทูคเกอร์ (George Tooker) เป็นศิลปินที่ได้รับอิทธิพลทางศิลปะและแนวทางในการสร้างสรรค์ เขาเป็นศิลปินชาวอเมริกา ผลงานสร้างสรรค์เป็นการนำเอาบรรยากาศความรู้สึกแบบเหนือจริงหรือลัทธิ เซอเรียลลิสต์ (Surrealism) มาสอดแทรกในภาพ โดยเนื้อหาจะบอกเล่าเรื่องราววิถีการดำรงชีวิตของผู้คนในสังคมอเมริกา ถ่ายทอดอารมณ์ของความเปลี่ยวเหงาตัวใครตัวมัน แม้ว่าจะร่วมกันทำกิจกรรมต่างๆทางอาชีพและสังคมก็ตาม ด้วยรูปแบบเหล่านี้ส่งผลให้ข้าพเจ้ารับเอาอิทธิพลทางทัศนคติและการแสดงออกของศิลปินมาใช้ในการสร้างสรรค์ชุดนี้

ภาพที่ 2.4 ชื่อภาพ "Government Bureau", 1956

ภาพที่ 2.5 ชื่อภาพ "The Waiting Room", 1959

2.6.2 เดโก้ ริเวียร่า (Diego Rivera) เป็นศิลปินชาวเม็กซิโก ผลงานสร้างสรรค์ของศิลปินท่านนี้เป็นการนำเอาบรรยากาศความรู้สึกที่มีอยู่จริงของสังคม และอยู่ในลัทธินิยม (Realism) ลักษณะงานของเขาจะมีอยู่ในหลายๆช่วงในตอนที่ข้าพเจ้ารู้สึกประทับใจ คือช่วงที่ศิลปินได้วาดเรื่องราวเกี่ยวกับ คนงานในโรงงานอุตสาหกรรม เป็นช่วงที่ผู้คนกำลังทำงานอย่าง วุ่นวายและแออัด รูปภาพของศิลปินจะดูเหมือนจะแบนแบบ 2 มิติ แต่มีการใช้เส้น น้ำหนักของสี และมีการใช้ขนาดของรูปทรงให้มีขนาดใกล้เคียงแตกต่างกันให้ดูมีระยะใกล้ไกลกันอย่างชัดเจน ลักษณะเฉพาะที่ศิลปินแสดงออกมามีอิทธิพลต่อข้าพเจ้า คือลักษณะการแสดงออกทาง แนวความคิดที่ศิลปิน สะท้อนภาพผู้คนในโรงงานอุตสาหกรรม

ภาพที่ 2.6 ชื่อภาพ "Detroit Industry or Man and Machine", 1932 – 33.

ภาพที่ 2.7 ชื่อภาพ "Detroit Industry or Man and Machine", 1932 - 33.

บทที่ 3

ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์และวิธีดำเนินการสร้างสรรค์

3.1 ระยะเวลาเริ่มต้นของการทำงาน

ข้าพเจ้ามีความรู้สึกต้องการนำเสนอเรื่องราวสภาพการดำเนินชีวิตในสังคมเมืองอย่าง กรุงเทพมหานครในปัจจุบันที่สร้างความน่าเบื่อหน่าย ซึ่งเป็นภาพชีวิตที่จำเจและซ้ำซาก ผู้คนมากมายตามสิ่งก่อสร้างต่างๆทั่วไป โดยข้าพเจ้าได้ทำการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลจากสื่อต่างๆ ทั้งตามหนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ วารสารต่างๆ ภาพถ่าย และที่สำคัญข้าพเจ้าได้อาศัยประสบการณ์จากการสัมผัสการรับรู้ด้วยตนเอง และการได้สัมผัสอยู่เป็นประจำจึงทำให้เกิดเป็นแรงบันดาลใจให้ข้าพเจ้าทำงานเสนอในแนวทางทางด้านนี้โดยเฉพาะ

3.2 ผลงานในระยะแรก (ภาคการศึกษาที่ 1)

ระยะแรกของการสร้างสรรค์ผลงาน ข้าพเจ้ามีแนวความคิดทางด้านที่กล่าวมาข้างต้นนี้ตั้งแต่โครงการวิจิตรศิลป์ 1 (FINE ART PROJECT 1) งานจิตรกรรมในชุดนี้ ข้าพเจ้าใช้เด็กเป็นสื่อสัญลักษณ์ในการแสดงออกทางความรู้สึกซึ่งเป็นความคิดส่วนตัวที่ไม่อยากให้เด็กเมื่อโตขึ้นต้องเจอกับสภาวะปัญหาของสังคมเมืองหลวง โดยที่ช่วงนี้ข้าพเจ้าใช้เด็กเป็นสื่อแสดงความหมายของเรื่องราวเพราะเนื่องด้วยข้าพเจ้ามีโอกาสได้เป็นอาจารย์สอนศิลปะให้กับเด็ก จึงมีความรู้สึกห่วงใยในสภาวะของสังคมเมืองที่จะเกิดขึ้นในทั้งปัจจุบันและในอนาคตเมื่อพวกเขาโตขึ้น

งานจิตรกรรมในชุดนี้เป็นการเริ่มค้นคว้าหาเทคนิคและรูปแบบต่างๆ เพื่อให้ผลงานมีความเหมาะสมกับตัวเองมากที่สุด โดยจะมีการใช้สีที่ สดใสและดูดี ในสภาพแวดล้อมของเมืองตามตึกอาคารท้องถนน และบรรยากาศของท้องฟ้า ซึ่งเป็นการสื่อถึงสังคมที่มีแต่ความเจริญก้าวหน้า และมีแต่ความสนุกสนาน โดยในที่กล่าวนี้หมายถึง มุมมองของเด็กที่มองผ่านเมืองหลวง สภาพคนที่วุ่นวายดูเหมือนหุ่นยนต์หรือตุ๊กตาเด็กเล่น โดยข้าพเจ้าจะลงสีที่รูปทรงของเด็กให้ออกมาเป็นสีเทา ดำ-ขาวซึ่งหมายถึงสัญลักษณ์ของผ้าขาวที่ยังบริสุทธิ์ และข้าพเจ้าใช้การลงน้ำหนักให้รูปทรงดูเหมือนของจริงในรูปทรงของเด็ก โดยข้าพเจ้าต้องการให้มีความแตกต่างกับสภาพแวดล้อมกับตัวของรูปทรงของมนุษย์ โดยในระยะการทำงานในช่วงแรกนี้ยังมีทั้งปัญหาที่ยังต้องปรับปรุงแก้ไขโดยยังขาดความสมบูรณ์ และยังไม่ลงตัวเท่าที่ควร กล่าวคือ องค์ประกอบของภาพและเทคนิคยังไม่กลมกลืนกันเท่าที่ควรซึ่งเหตุผลของแนวความคิดที่ต้องสรุปให้ชัดเจนและถูกต้องต่อความคิดของข้าพเจ้าตลอดจนต้องปรับปรุงแก้ไขมาโดยตลอดจนจบชุดงาน

3.3 ผลงานระยะที่สอง (ภาคการศึกษาที่ 2)

ระยะต่อมาเป็นงานในโครงการวิจิตรศิลป์ 2 (FINE ART PROJECT 2) งานในช่วงแรก ข้าพเจ้าต้องการสื่อให้เห็นสภาพของการดำเนินชีวิตของผู้คนในเมืองที่มีปัญหาที่มาจากสภาพแวดล้อมของเมืองหลวง โดยเปลี่ยนไปใช้รูปทรงของคนในวัยทำงานเป็นผู้แสดงออกทางความรู้สึกแทนรูปทรงของเด็ก ข้าพเจ้าจะหยิบมุมมองที่ได้พบเห็นอยู่บ่อยๆ โดยการหาข้อมูลเอกสารจากสื่อสิ่งพิมพ์และภาพถ่ายจากสถานที่จริงมาประกอบกันเป็นแนวความคิดทั้งตามแหล่งธุรกิจ ตึกโรงงาน อาคารสถานที่ที่มีผู้คนหนาแน่นและแออัดในช่วงเวลาต่างๆ เช่น ช่วงที่ผู้คนขึ้นรถเมล์ตามป้ายรถเมล์ และรถไฟฟ้่า ซึ่งเป็นเรื่องราวที่สะท้อนสังคมชีวิตของคนในกรุงเทพมหานครที่ยังปากกัดตีนถีบและต้องอดทนอดกลั้นอยู่ในสภาวะลำบากลำบากเพราะอยู่ในภาวะจำยอมทำให้เห็นว่าไม่ว่าสังคมจะเจริญมากแค่ไหนแต่ผู้คนก็ยังมีปัญหาต่างๆแวดล้อมอยู่รอบตัวทุกคน

โดยงานสร้างสรรค์ในระยะนี้ข้าพเจ้ากำหนดเนื้อหาในการสร้างสรรค์ไว้ดังนี้

1. ความคิดและ จินตนาการส่วนตัวในผลงานที่แสดงออก ต้องชัดเจน
2. ความรู้สึกกับสภาพแวดล้อมต่างๆรอบตัวเรา เช่น สภาพสังคมความเจริญทางด้านเทคโนโลยี แต่ยังมีมลภาวะและปัญหาแสดงอยู่ด้วย

ข้าพเจ้ายังใช้ความบันเทิงใจและแนวความคิด เดิมในเรื่องของการดำเนินชีวิตในสังคมเมืองในปัจจุบัน แต่มีการคลี่คลายรูปทรงของมนุษย์ โดยสร้างให้เกิดลีลาท่วงท่าเป็นอิริยาบถต่างๆ มาประกอบซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเหนื่อยล้า อึดอัด น่าเบื่อหน่าย และมีการใช้ที่แปร่งเล็กๆในการลงสีของเทคนิคงานจิตรกรรมในหลายๆจุด ซึ่งก่อให้เกิดพื้นผิวในหลายลักษณะตามมา สีที่ใช้จะมี โทน เทา น้ำตาล โดยให้ความรู้สึกเศร้า น่าเบื่อ ควบคู่ไปด้วย

ปัญหาของงานในระยะนี้อยู่ที่เทคนิค ที่ข้าพเจ้าต้องการทดลองหากวิธีรูปแบบงานให้เป็นของตัวเอง จึงมีการนำเอาวัสดุต่างๆที่เกี่ยวข้อง เช่น กระดาษหนังสือพิมพ์ ฝ้ามุง มาปะติดทับซ้อนกัน เพื่อที่จะให้เกิดพื้นผิวในลักษณะต่างๆ ซึ่งวัสดุต่างๆที่กล่าวมานั้นยังมีความขัดแย้งกันอยู่ในเนื้อหาของตัววัสดุ และยังไม่มี ความกลมกลืนกันกับเทคนิคจิตรกรรมด้วยการระบายสีอะครีลิค

3.4 ผลงานก่อนศิลปะนิพนธ์ (ภาคการศึกษาที่ 3)

งานในระยะสุดท้ายก่อนเข้าสู่ ศิลปะนิพนธ์ ในโครงการวิจิตรศิลป์ 3 (FINE ART PROJECT 3) การใช้รูปทรงของคนนั้นมีความชัดเจนมากขึ้น โดยแสดงเป็นรูปทรงของคนในวัยทำงานโดยพยายามคลี่คลายความเป็นมนุษย์ให้มีความเหนือจริงอยู่บ้างทั้งในท่วงท่าการเดิน ทั้งสีหน้าของผู้คนที่ทำให้ดูมีอารมณ์ความทุกข์ที่ได้รับจากสภาวะแวดล้อมรอบตัว ซึ่งข้าพเจ้านำเสนอรูปร่างให้มีลักษณะที่คล้ายกันเพื่อให้เกิดจังหวะการซ้ำกันของผลงาน ศีรษะที่กลมไร้ผมสื่อให้ดูเหมือนตุ๊กตาที่ใช้ชีวิตชีวา ดวงตาที่หลับอยู่ตลอดสื่อให้รู้สึกว่างภาพชีวิตมีแต่ความเหนื่อยล้าจากการทำงานตลอดเวลา ทุกคนเหมือนไม่รู้จักกันต่างคนต่างดิ้นรนทำหน้าที่ของตัวเอง สีที่ใช้เป็นลักษณะสีเทาไร้ซึ่งสีสันและโครงสีกลมกลืนกันทั้งภาพ ซึ่งทำให้รู้สึกถึงอารมณ์หดหู่เมื่อมองดูผลงาน รูปทรงของพื้นหลังจะใช้รูปทรงของสถาปัตยกรรมของ ตึก อาคาร โรงงานที่มีลักษณะง่ายๆ ที่พบเห็นได้บ่อยๆตามสถานที่ทำงานในเมืองหลวง

ผลโดยรวมที่ได้จากงานในช่วงก่อนศิลปะนิพนธ์ ทำให้ข้าพเจ้าพบสิ่งจำเป็นที่จะทำ ให้ผลงานพัฒนาต่อไปดังนี้

1. จังหวะและท่วงท่าของคนมีความสำคัญต่อแนวความคิดภายในงานโดยสามารถสร้างจังหวะความต่อเนื่องในภาพให้ดูกลมกลืนกันและส่งผลต่อความรู้สึกได้มาก
2. ยิ่งมีรูปทรงของคนมากก็ยิ่งทำให้มีผลต่อความรู้สึกแออัด ดิ้นรนกว่ามีรูปทรงของคนน้อยๆ
3. สีในช่วงนี้มีความชัดเจนของโทนเทาแล้วให้ความรู้สึกหดหู่มาก และตรงต่อแนวความคิดสร้างสรรค์ของงานที่ต้องการให้ความรู้สึกเบื่อหน่าย และโศกเศร้าที่สุด
4. เทคนิคการลงสีแบบที่แปร่งเล็กๆโดยใช้สีที่มีเนื้อสีน้อย น้ำมีปริมาณมากกว่าเนื้อสีจะให้ความรู้สึกของพื้นผิวอาคาร โรงงาน และมีความกลมกลืนกันทั้งภาพได้ดี
5. ควรใส่รายละเอียดคนนอกเหนือจากรูปทรงของคนเข้าไปบ้าง จะทำให้ผลงานสร้างสรรค์มีเรื่องราวน่าติดตาม และน่าสนใจมากยิ่งขึ้น

ภาพที่ 3.1 ผลงานโครงการวิจิตรศิลป์ 1

ภาพที่ 3.2 ผลงานโครงการวิจิตรศิลป์ 1

ภาพที่ 3.3 ผลงานโครงการวิจิตรศิลป์ 2

ภาพที่ 3.4 ผลงานโครงการวิจิตรศิลป์ 2

ภาพที่ 3.5 ผลงานโครงการวิจิตรศิลป์ 3

ภาพที่ 3.6 ผลงานโครงการวิจิตรศิลป์ 3

3.5 วิธีดำเนินการสร้างสรรค์

การเริ่มต้นสร้างสรรค์ผลงาน จิตรกรรมในชุด *กิจวัตรประจำวัน* ที่ซ้ำซาก (REPETITIOUSLY DAILY ROUTINE) ข้าพเจ้ามีการวางแผนเรียบเรียงขั้นตอนต่างๆให้ลงตัวก่อน จะเริ่มต้นลงมือปฏิบัติงานจริง เพราะจะทำให้ง่ายต่อการปฏิบัติงาน โดยเริ่มต้นศึกษาข้อมูลเนื้อหา เรื่องราว แนวความคิดเทคนิค และกรรมวิธีในการสร้างสรรค์งานจิตรกรรมในรูปแบบที่เกี่ยวข้อง เพื่อเสริมสร้างให้ผลงานมีความลงตัวและสมบูรณ์มากที่สุด

3.6 ผลงานจิตรกรรมชุดนี้มีขั้นตอนวิธีการสร้างสรรค์ดังต่อไปนี้

3.6.1 เริ่มต้นวิเคราะห์จากแรงบันดาลใจของตัวข้าพเจ้า โดยการใช้เอกสาร สื่อสิ่งพิมพ์ จากประสบการณ์ที่ได้พบเห็น การพูดคุยสังเกต และเก็บบันทึกข้อมูลที่เกี่ยวข้อง กับการดำเนินชีวิต ในปัจจุบันจนตรงกับแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงาน

3.6.2 รวบรวมข้อมูลต่างๆจากเอกสาร สื่อสิ่งพิมพ์ และถ่ายภาพสถานที่จากแรงบันดาลใจที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดเพื่อเป็นข้อมูลและเนื้อหาในการสร้างสรรค์ผลงาน

3.6.3 วิเคราะห์หลักในการทำงาน และจัดลำดับขั้นตอนทางความคิด เพื่อเป็นหนทางการพัฒนาแนวความคิดที่ชัดเจนและเหมาะสม

3.6.4 เมื่อได้แนวคิดที่ชัดเจนและเหมาะสมแล้วจึงเริ่มนำข้อมูลทั้งหมด มาวิเคราะห์ เพื่อที่จะนำมาประกอบในการสร้างภาพร่างผลงานในการสร้างสรรค์ต่อไป

3.6.5 ทดลองสร้างภาพร่างขึ้นหลายๆภาพ แล้วนำมาวิเคราะห์องค์ประกอบ เส้น สี น้ำหนัก เพื่อหาบทสรุปของภาพร่างที่ลงตัวที่สุด ถ้าภาพร่างยังไม่สมบูรณ์ตรงกับแนวคิดที่ตั้งไว้ต้องสร้างภาพร่างขึ้นต่อไป ทำซ้ำจนกว่าจะได้ภาพร่างที่ตรงกับแนวคิด และสมบูรณ์ที่สุด

3.6.6 หากกรรมวิธีในการสร้างสรรค์ผลงานให้เหมาะสม โดยการค้นคว้าทดลองกลวิธี เพื่อให้เทคนิคของงานสร้างสรรค์ออกมาสมบูรณ์ที่สุด

3.6.7 นำภาพร่างที่สมบูรณ์ และมีความลงตัว มาขยายสร้างเป็นผลงานจริงด้วยกรรมวิธีทางจิตรกรรมโดยเทคนิคสร้างสรรค์ส่วนตัว

3.6.8 วิเคราะห์ผลงานสร้างสรรค์เพื่อหาข้อดี และข้อเสีย โดยอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นผู้ให้คำแนะนำในการแก้ไข ข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นและ พัฒนางานสร้างสรรค์ให้ออกมาสมบูรณ์ตรงตามแนวความคิดมากที่สุด

3.7 การสร้างภาพร่างหรือภาพต้นแบบ (Sketch)

หลังจากประมวลผลความคิดจากข้อมูล และแนวความคิด ที่มีมากเพียงพอต่อความต้องการ ในการสร้างภาพร่างของผลงานแล้ว กระบวนการสร้างภาพร่างจึงจะเริ่มขึ้น โดยที่ข้าพเจ้าจะ กำหนดโครงสร้างหลักของภาพ คือ โครงสร้างของสถาปัตยกรรมเป็นอันดับแรก โดยข้าพเจ้าจะ ออกแบบองค์ประกอบของภาพด้วยการวางสถาปัตยกรรมจากข้อมูลที่ได้จากภาพถ่าย หรือที่ได้ จากเอกสารสิ่งพิมพ์ โดยมีการตัดทอนและใส่จินตนาการบางส่วนของข้าพเจ้าเข้าไปตามรูปแบบ ของโครงสร้างให้เหมาะสมกับหลักองค์ประกอบศิลป์ จากนั้นจะนำรูปทรงของมนุษย์ในท่วงท่า อิริยาบถต่างๆ จากความคิดจินตนาการมาใส่ไว้ด้วยวิธีการวาดเส้นสร้างน้ำหนักอ่อนแก่โดยใช้ ดินสอในการร่าง ไปยังตำแหน่งต่างๆ ของโครงสร้างสถาปัตยกรรม เมื่อได้ตำแหน่งของท่วงท่าที่ แน่นนอนแล้ว จะนำภาพถ่ายรายละเอียดต่างๆ ของสัดส่วนร่างกายมนุษย์ เช่น มือ ใบหน้าที่แสดง อารมณ์ของคนที่ต้องการ เพื่อให้การร่างภาพมีรายละเอียดต่างๆ ของท่าทางถูกต้องตรงกับความจริง มากที่สุด วิธีการดังกล่าวนี้ข้าพเจ้ายังสามารถ กำหนดขนาดของรูปทรงให้มีความเล็กใหญ่ได้อย่าง อิศระ พร้อมทั้งยังสามารถสร้างจินตนาการเพิ่มเติมในรายละเอียดลงไปในการร่างผลงานดังกล่าว ได้โดยง่าย

เมื่อสร้างภาพร่างด้วยการดินสอเสร็จแล้วจึงใช้ปากกาหมึกสีดำตัดเส้นของรูปทรง สถาปัตยกรรมและคนในท่วงท่าต่างๆ ที่สร้างสรรค์แล้วกำหนดน้ำหนักอ่อนแก่ของภาพขึ้นมาคร่าวๆ เพื่อสื่อความหมายบรรยากาศของภาพให้สอดคล้องกับแนวความคิดในข้างต้น รวมทั้งค้นคว้าหา ความลงตัวและความพอดีขององค์ประกอบทางศิลปะ กับแนวความคิดที่ต้องการสื่อความหมาย ภายในตัวงาน เมื่อขั้นตอนดังกล่าวเป็นไปตามความต้องการของข้าพเจ้าแล้ว จึงถือได้ว่าภาพร่าง ดังกล่าวมีความสมบูรณ์เพียงพอ พร้อมทั้งจะนำไปเป็นภาพต้นแบบ เพื่อสร้างสรรค์เป็นผลงานจริง ต่อไป แต่ในบางครั้งการสร้างสรรค์ผลงานจริงอาจ มีการเพิ่มเติมหรือการตัดทอนเข้าไปหรือ เปลี่ยนแปลงรายละเอียดบางอย่างตามความเหมาะสมเพื่อให้ผลงานจริงเสร็จออกมาดูแล้วมีความ ลงตัวที่สุด

ภาพที่ 3.7 ภาพร่างศิลปะปะนิพนธ์ในช่วงแรก

ภาพที่ 3.8 ภาพร่างศิลปะปะนิพนธ์ชิ้นที่สองในช่วงแรก

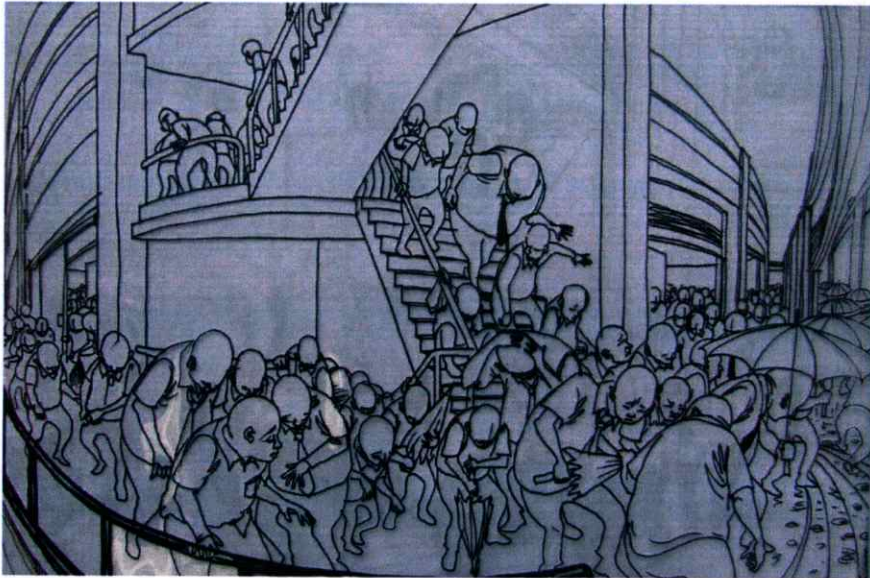
ภาพที่ 3.9 ภาพร่างศิลปะปะนิพนธ์ที่นำไปขยายเป็นชิ้นแรก

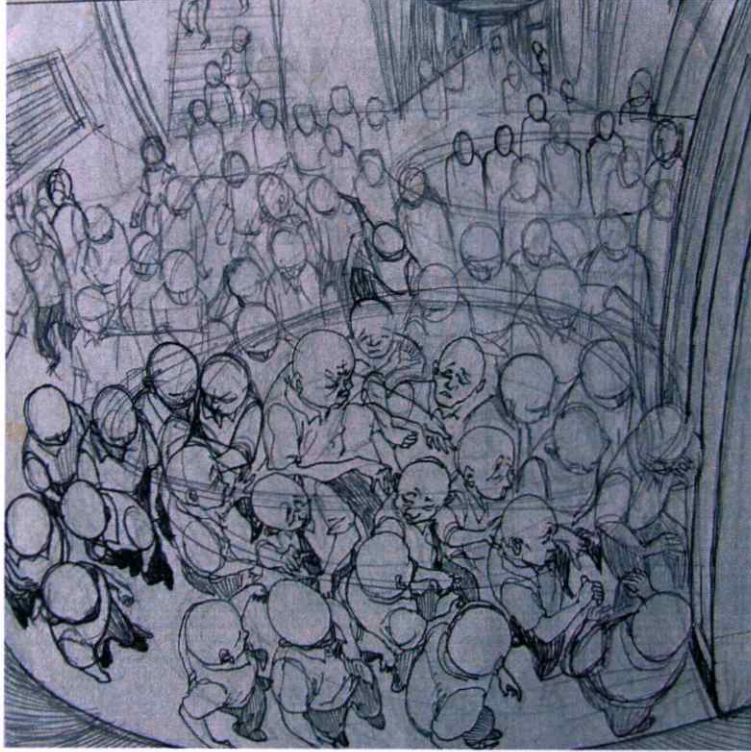
ภาพที่ 3.10 ภาพร่างศิลปะปะนิพนธ์ที่นำไปขยายเป็นชิ้นที่สอง

ภาพที่ 3.11 ภาพร่างผลงานที่ได้รับการแก้ไขและนำไปขยายเป็นงานจริง

ภาพที่ 3.12 ภาพร่างผลงานที่ได้รับการแก้ไขแล้วและนำไปขยายเป็นงานจริง

ภาพที่ 3.13 ภาพร่างในชุดสุดท้ายที่ต้องนำไปแก้ไขและปรับปรุง

ภาพที่ 3.14 ภาพร่างชุดสุดท้ายที่ได้แก้ไขและนำมาขยายเป็นผลงานจริง

3.8 การสร้างสรรค์ผลงานศิลปะนิพนธ์

เมื่อกระบวนการสร้างภาพร่างเสร็จสมบูรณ์ในข้างต้นแล้ว ข้าพเจ้าจะเลือกภาพร่างที่มีความสมบูรณ์ ลงตัว ตรงต่อความรู้สึกของจินตนาการข้าพเจ้ามากที่สุดหนึ่งภาพ เพื่อนำมาเป็นภาพต้นแบบขยายเป็นผลงานจริงต่อไป

ผลงานในชุด กิจวัตรประจำวันที่ข้าพเจ้า ชูตินี้ ได้ถูกสร้างสรรค์ขึ้นโดยกรรมวิธีทางจิตรกรรม 2 มิติ ใช้สีอะครีลิคบนผ้าใบ เป็นสื่อต่อการแสดงออกของแนวความคิดที่มีคุณสมบัติเหมาะสมต่อความต้องการของข้าพเจ้าได้ดีที่สุด โดยขั้นตอนการทำงานของข้าพเจ้าจะเริ่มต้นด้วยการร่างภาพโดยใช้ภาพร่างต้นแบบที่ข้าพเจ้าเลือกมาซึ่งเป็นภาพร่างที่ข้าพเจ้าดูแล้วพอใจ และปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาได้แนะนำว่าสมบูรณ์ที่สุดไปถ่ายเอกสารลงบนแผ่นใส จากนั้นนำแบบที่ถ่ายเอกสารมาขยายลงบนเฟรมผ้าใบที่เตรียมไว้ โดยใช้เครื่องฉายแผ่นใส เนื่องจากกรรมวิธีนี้เป็นวิธีที่ดีที่สุดที่ข้าพเจ้าสามารถร่างภาพผลงานจริงได้ตรงและมีสัดส่วนถูกต้องที่สุด กับภาพต้นแบบในตอนแรกทีเลือก จากนั้นร่างภาพด้วยดินสอโดยให้ทั่วทั้งภาพแบบคร่าวๆ เมื่อร่างภาพทั้งภาพเสร็จแล้ว ข้าพเจ้าจะร่างภาพซ้ำในรายละเอียดด้วยภาพถ่ายอีกครั้งในส่วนต่างๆ เช่น มือ อากัปกริยาของใบหน้า สถาปัตยกรรม ฯลฯ เมื่อการร่างภาพเสร็จสมบูรณ์รายละเอียดถูกต้องเป็นที่พอใจ ข้าพเจ้าจะเริ่มด้วยการเตรียมพื้นผิวของงานในบางส่วนด้วยน้ำสีอะครีลิค สีต่างๆบางๆ ลงบนเฟรมผ้าใบด้วยการสลัดน้ำสีอะครีลิค โดยการวางรูปภาพในแนวนอน เพื่อให้สีเกาะตัวกันเป็นพื้นผิว ตามจุดที่ต้องการ ทำเช่นนี้จนกว่าจะพอใจ แล้วรอให้สีแห้งสนิท เมื่อเสร็จสิ้นทุกขั้นตอนแล้วจึงเริ่มขั้นตอนการลงสีของรูปภาพ

ภาพที่ 3.15 การเตรียมอุปกรณ์ก่อนทำงานสร้างสรรค์

3.9 ขั้นตอนการลงสีของผลงานสร้างสรรค์

ในการทำงานสร้างสรรค์ศิลปะนิพนธ์ข้าพเจ้าได้แบ่งขั้นตอนการลงสีเป็น 5 ช่วง ดังต่อไปนี้

3.9.1 เริ่มจากการลงสีเครื่องแต่งกายจำพวกกางเกงและ เสื้อผ้าของคนก่อนเป็นลำดับแรก ด้วยการใช้น้ำสีอะคริลิคผสมกับน้ำ ให้น้ำหนักอ่อนมากหน่อย ระบายด้วยพู่กันเป็นที่แปร่งเล็กๆ ซ้อนกัน เมื่อลงครบทุกตัวแล้วจะกลับมาลงทับซ้ำอีก โดยให้ผสมน้ำหนักของสีเข้มขึ้นอีก เมื่อได้น้ำหนักที่พอใจแล้วจะเริ่มใส่รายละเอียด ทิศทางแสงเงา และรอยยับของเสื้อให้สมบูรณ์

3.9.2 ผสมสีของสถาปัตยกรรมตามที่ต้องการในโครงสร้างที่คิดไว้ในภาพ แล้วใช้พู่กันระบายเป็นที่แปร่ง ที่เล็กๆโดยกำหนดทิศทางของระยะใกล้ ไกลซึ่งใช้ขนาดของพู่กันเป็นตัวกำหนดถ้าระยะใกล้ จะใช้พู่กันเบอร์ใหญ่ แต่ถ้าระยะไกลมากขึ้นจะใช้พู่กันขนาดเบอร์เล็กลงมา เมื่อลงพื้นเสร็จแล้วจึงกลับมาใส่น้ำหนักอ่อนแก่ของสถาปัตยกรรม

3.9.3 เริ่มลงมือระบายสีผิวของผู้คน ด้วยกรรมวิธีเหมือนขั้นตอนที่ หนึ่ง และกำหนดสีผิวของแต่ละคนตามสีผิวที่จินตนาการด้วยภาพร่างไว้ให้เกิดอารมณ์ของความรู้สึกตามแนวความคิดของข้าพเจ้า

3.9.4 เมื่อส่วนประกอบต่างๆแล้วเสร็จเกือบทั้งภาพแล้ว จึงเน้นน้ำหนักและระยะของภาพทั้งคน สถาปัตยกรรมอีกครั้ง เพื่อให้รู้สึกกลมกลืนด้วยกันทั้งภาพโดยในจุดระยะหลัง จะปล่อยน้ำหนักให้กลืน และจะไม่เก็บรายละเอียดมากนัก

3.9.5 เพิ่มเติมเก็บรายละเอียดสิ่งของต่างๆ และแก้ไขรายละเอียดให้สมบูรณ์ดูแล้วตรงตามแนวความคิดของข้าพเจ้าให้มากที่สุด

บทที่ 4

บทวิเคราะห์องค์ประกอบศิลป์

การสร้างสรรคผลงานทางศิลปะอันทรงคุณค่านั้นมีส่วนประกอบต่างๆอยู่มากมาย ไม่ว่าจะเป็นในส่วนของเรื่องราว หรือเนื้อหา แต่ในทุกๆส่วนประกอบล้วนมีความสำคัญอย่างมาก ต่อการสร้างสรรคผลงานด้านศิลปะของข้าพเจ้า โดยการที่ข้าพเจ้าจะใช้ทัศนธาตุทางด้านศิลปะ (Visual Elements) ไม่ว่าจะเป็น รูปทรง น้ำหนัก สี พื้นที่ว่าง และอื่นๆมาประกอบกันขึ้นเพื่อให้เกิดความสมบูรณ์เป็นไปตามความคิดและความต้องการในการสร้างสรรค ดังนั้นในการสร้างสรรคผลงานจิตรกรรมในชุด "กิจวัตรประจำที่ซ้ำซาก" (REPETITIOUSLY DAILY ROUTINE) จึงถูกสร้างขึ้นโดยการใช้ทัศนธาตุต่างๆ ดังกล่าว และสามารถแยกอธิบายพร้อมกับทั้งวิเคราะห์ในส่วนประกอบต่างๆ เหล่านี้ได้ดังนี้

4.1 เรื่องราวและเนื้อหา

การสร้างสรรคผลงานจิตรกรรมในชุดนี้ ข้าพเจ้าต้องการแสดงแนวความคิดเกี่ยวกับสภาวะของสังคมเมืองที่ส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจ ชีวิตที่ดิ้นรนทำงานเพื่อความอยู่รอด โดยต้องทนจำยอมกับความเป็นไปในแต่ละวันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ในมุมมองของความเป็นจริง "การทำงาน" น่าจะเป็นภาวะปกติของแต่ละคนที่ต้องการหาเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง แต่ข้าพเจ้ามองว่าเป็นวิถีที่เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าเป็นวันเป็นปี น่าเหนื่อยหน่าย และหดหู่ใจจนอาจเกินเลยไปถึงความสิ้นหวังในชีวิต

ความอ่อนไหวของข้าพเจ้า ต่อความเป็นไปที่เกิดขึ้นบนโลก ย่อมเกินเลยจากความเป็นจริงเสมอ เพื่อจะย้ำเตือนให้ผู้ชมผลงานตระหนักถึงปัญหาที่เกิดขึ้น รูปทรงคนในผลงานของข้าพเจ้าแต่ละคนที่เดินออกมาจากโรงงาน หรือบริษัท ล้วนเดินโซซัดโซเซ เคียงไปเคียงมาแบบหมดแรง ยิ่งไปกว่านั้นแต่ละผู้คนเกือบไม่ลืมตาเลย เหมือนข้าพเจ้าจะบอกเล่าว่าหลังเลิกงานอันเหน็ดเหนื่อยนั้น คนทำงานไม่ต้องการรับรู้อะไรอีกแล้ว และบางคนดำเนินชีวิตไปโดยซ้ำซากไม่รู้วันรู้ปี ชีวิตเป็นเหมือนส่วนหนึ่งของเครื่องจักรที่ถูกกำหนดให้มีบทบาทหน้าที่เพื่อให้เครื่องจักรเดินได้ ตกเย็นจึงเป็นเวลาหยุดพักเครื่องและพร้อมกันกลับที่พักเพื่อ เริ่มการทำงานใหม่อย่างไม่มีวันจบสิ้น

4.2 วิเคราะห์ทัศนธาตุทางศิลปะ

ส่วนทัศนธาตุทางศิลปะในงานสร้างสรรค์ซึ่งข้าพเจ้าจะนำมาวิเคราะห์ ได้แก่ รูปทรง (Form) น้ำหนัก (Tone) พื้นที่ว่าง (Space) สี (Colour) และพื้นผิว (Texture) ซึ่งคงเพียงพอแล้วต่อการทำความเข้าใจในงานสร้างสรรค์ของข้าพเจ้า

4.2.1 รูปทรง (Form)

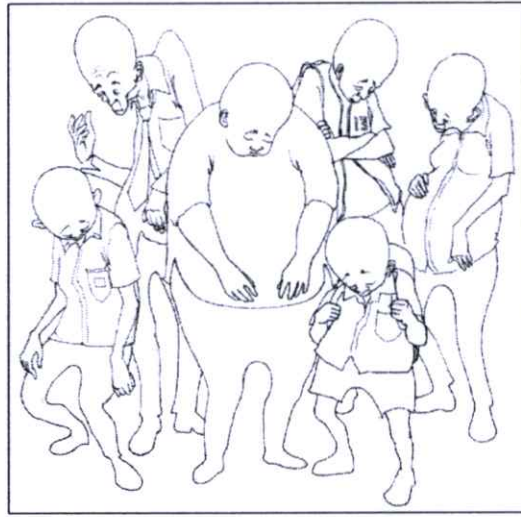
รูปทรงที่สำคัญในงานสร้างสรรค์ของข้าพเจ้าในชุดนี้ได้แก่ *รูปทรงของคน* ดังที่เคยกล่าวมาแล้วข้าพเจ้าจะใช้รูปทรงของคนมาตั้งแต่ เข้าศึกษาในระดับปริญญาโทใน โครงการวิจิตรศิลป์ 1 (FINE ART PROJECT 1) จนมีการพัฒนาปรับเปลี่ยนรูปแบบการแสดงออกของรูปทรงจนได้ผลที่คาดหวังตามแนวความคิด ถึงระยะใน โครงการวิจิตรศิลป์ 3 (FINE ART PROJECT 3) โดยรูปทรงของคนได้ถูกสร้างขึ้นให้เป็นทั้งโครงสร้างหลักของภาพ พร้อมทั้งใช้เป็นส่วนประกอบของรายละเอียดปลีกย่อยที่กระจายอยู่โดยทั่วไปในภาพผลงาน ซึ่งการสร้างสรรค์ผลงานในชุดนี้มีการใช้รูปทรงที่เป็นจุดเด่น และรูปทรงจตุรกร เราสามารถแยกวิเคราะห์ได้ดังนี้

รูปทรงที่เป็นจุดเด่นของผลงาน ในการสร้างสรรค์ผลงานในชุดนี้นั้นรูปทรง ที่เป็นโครงสร้างหลักในการสร้างองค์ประกอบของภาพคือ รูปทรงของคนที่มีท่วงท่าอริยาบถในลักษณะต่างๆ ทั้ง ท่าทางการ ยืน เดิน นั่ง ก้มเก็บของ ตลอดจนเดินกางร่ม โดยไม่ได้ชี้เฉพาะคนใดคนหนึ่ง ในงานสร้างสรรค์ของข้าพเจ้า ส่วนใหญ่จะใช้รูปทรงผู้ชาย คงมิได้หมายความว่าผู้ชายมีความสำคัญว่าแต่ความเป็นจริงแล้วต้องยอมรับว่าผู้ชายมีบทบาทเด่นชัดกว่าผู้หญิงในสังคม หรืออีกมุมมองหนึ่ง ข้าพเจ้าไม่ได้ตั้งใจให้หมายถึงชายหรือหญิง แต่เป็นรูปทรงที่แทน *คน* เท่านั้น

ซึ่งยิ่งเมื่อมีรูปทรงของคนมากเท่าใดก็จะยิ่งรู้สึกถึงอารมณ์ของความแออัด สับสน วุ่นวาย อึดอัด ดีมากขึ้นเท่านั้น เพราะฉะนั้นผลงานสร้างสรรค์ที่แสดงออกในแนวความคิดจากการดำรงชีวิตของผู้คนในสังคมเมืองนั้น ถ้าขาดรูปทรงของคนในการดำเนินเรื่องราว จะไม่สามารถสื่อให้ผู้รับชมงานเข้าใจในแนวความคิดที่จะบอกเล่าเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับการดำรงอยู่ของแต่ละชีวิตในสังคมเมืองที่เต็มไปด้วยปัญหา ความแออัด สับสน วุ่นวายในปัจจุบันได้

รูปทรงที่เป็นจตุรกรของผลงาน ในผลงานชุดนี้รูปทรงที่มีความสำคัญรองลงมาและเป็นเหมือนตัวช่วยให้ผลงาน มีความสมจริง ทุกรายละเอียด มีเนื้อหาเพิ่มมากขึ้น ก็เพราะมีรูปทรงที่มีจุดเด่นรองลงมาจากรูปทรงของคน คือ ร่ม และวัตถุต่างๆ ทั้งนี้คงต้องย้อนไปในช่วงการทำผลงานใน โครงการวิจิตรศิลป์ 3 (FINE ART PROJECT 3) ผลงานที่ข้าพเจ้าทำไว้นั้นจะมีแต่รูปทรงของคน ที่เด่นเพียงอย่างเดียวจึงทำให้ข้าพเจ้าคิดหาวิธีที่จะใส่รูปทรงของจตุรกรลงมา เมื่อมาถึงการสร้างสรรค์ งานศิลปะนิพนธ์ ข้าพเจ้าจึงคิดหารูปทรง ที่จะนำมาสร้างเรื่องราวให้มีความน่าชวนมอง ต่อผลงานมากยิ่งขึ้น จึงคิดถึงเรื่องราวปัญหาที่เป็นอุปสรรคในช่วงเวลาเลิกงาน สร้างเรื่องฝนตก

ตอนเลิกงานแล้วใช้รูปทรงของรุ่มมาเป็นรูปทรงรอง จากรูปทรงของคน ทำให้ผลงานสร้างสรรค์มีเรื่องราว เนื้อหา ให้ชวนติดตาม และช่วยส่งเสริมแนวความคิดภายในผลงานได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

ภาพที่ 4.1 รูปทรงของผู้คนในอิริยาบถต่างๆ

4.2.2 น้ำหนัก (Tone)

ความอ่อนแก่ของน้ำหนักที่ประสานกันอยู่ในผลงานสร้างสรรค์ จะมีความชัดเจน ด้วยแสงสว่าง และเงาของวัตถุ นอกจากนี้น้ำหนักยังเป็นตัวบ่งบอกถึงระยะของรูปทรงแต่ละรูปทรงให้มีความใกล้ ไกลไม่เท่ากัน ส่วนการเน้นน้ำหนักในผลงานสร้างสรรค์ในชุดดังกล่าวนี้ ข้าพเจ้าจะมีลักษณะในการเน้นน้ำหนักที่เข้มกว่าส่วนอื่นอยู่ 3 ส่วนด้วยกันคือ

1. ส่วนของกางเกงของคน ข้าพเจ้าใช้น้ำหนักเข้มจัดกับสีของกางเกงมากกว่าส่วนใดในภาพ สีที่ใช้จะเป็นสีน้ำเงิน ดำ เพื่อเน้นให้ตัวคนที่มึ้น้ำหนักอยู่มาดต่าง จากพื้นของสถาปัตยกรรมที่มีน้ำหนักอ่อน เพราะถ้าไม่เน้นให้มีน้ำหนักเข้มมากกว่านั้น จะทำให้ตัวรูปทรงของคนกลืนหายจนทำให้ขาดจุดเด่นไปได้

2. ส่วนในตัวอาคารด้านในที่ลึกเข้าไปของสถาปัตยกรรม ข้าพเจ้าจะใช้น้ำหนักเข้มของสีน้ำตาล แดงหม่น – เทา แทนทด้วยสีดำน้ำตาล ผสมกลมกลืน ให้ดูมีระยะลึกเข้าไปด้านใน จนเป็นน้ำหนักมืดที่สุด

3. ส่วนของรายละเอียดปลีกย่อย นอกจากน้ำหนักที่เข้มจัดที่ใช้ในผลงานสร้างสรรค์นั้น ข้าพเจ้ายังใช้ น้ำหนักที่มีความเข้มไม่มากนักกับจุดรองลงมาของผลงาน เพื่อให้เกิดความสมจริงกับภาพ เช่น เงาจากรูปทรงของคน สถาปัตยกรรม เงาที่ตกกระทบจากวัตถุหนึ่งไปอีกวัตถุหนึ่ง ทั้งนี้เพื่อให้ผลงานมีน้ำหนักอ่อนแก่ที่เข้มขึ้นทำให้ ผลงานมีความนุ่มนวล และมีบรรยากาศน่าสนใจและสมจริงมากยิ่งขึ้น

4.2.3 พื้นที่ว่าง (Space)

พื้นที่ว่างคือทัศนธาตุทางศิลปะที่เป็นคู่ขัดแย้งกันกับรูปทรง แต่ก็มีบทบาทไม่น้อยไปกว่าทัศนธาตุอื่นๆ ทั้งในการสร้างและเสริมรูปทรงที่ว่างที่จะมีความหมายของที่ว่าง ต่างกันออกไปด้วยคือ มีทั้งแบบ 2 มิติ คือเป็นที่ว่างที่กำหนดด้วยความกว้างและความยาวแบบ 3 มิติ คือกำหนดความกว้าง ความยาว และความรู้สึก ที่ว่างยังก่อปฏิริยาระหว่างรูปทรงกับที่ว่างเกิดเป็นพลังความเคลื่อนไหวในที่ว่างนั้นๆ ได้ ในผลงานสร้างสรรค์ชุดนี้ พื้นที่ว่างที่ข้าพเจ้านำมาใช้ที่เห็นได้ชัดเจน คือ ส่วนที่เป็นสถาปัตยกรรม ซึ่งจะเป็นส่วนที่ขัดแย้งกันกับรูปทรงของคนในผลงานที่สุด แต่ก็เป็นส่วนที่ช่วยส่งเสริมทำให้รูปทรงของคนที่เป็นจุดนำเสนอเรื่องราวมีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น พื้นที่ว่างทั้งหมดนี้มีส่วนทำให้ผลงานโดยรวมเกิดความรู้สึกสมบูรณ์ และมีผลทำให้รูปทรงของวัตถุต่างๆ ภายในภาพผลงานเกิดความรู้สึกผ่อนคลายอีกทั้งยังส่งผลให้รูปทรงอื่นๆ ภายในผลงานมีอิสระในการเคลื่อนไหวมากยิ่งขึ้น

4.2.4 สี (Colour)

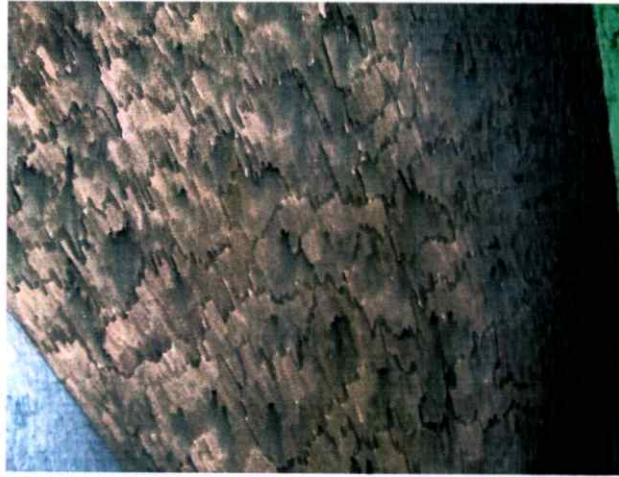
สีในงานสร้างสรรค์ชุดนี้ มีความสำคัญ และมีบทบาทมากที่สุด ผลงานโครงสีในแต่ละชิ้นมีลักษณะของสีที่ใช้เป็น โมโนโครม (Monochrome) อาทิเช่น โทนเทาอมสีเขียว โทนเทาอมสีน้ำตาล และโทนเทาอมสีน้ำเงิน ทั้งนี้ก็เพื่อจะบ่งบอกถึงอารมณ์ และความรู้สึกของแต่ละภาพ ซึ่งเป็นโครงสีที่เน้นความรู้สึก โศกเศร้า สลด หดหู่ น่าเบื่อ ส่วนสีที่ข้าพเจ้าเลือกใช้ในรูปแบบของมนุษย์ในอิริยาบถต่างๆ ก็จะสามารถบ่งบอกถึงอารมณ์ภายในแต่ละคนเช่น สีเทา แทนความรู้สึก ซึมเศร้า ล่องลอยไร้ซึ่งตัวตน สีแดง แทนความรู้สึกโกรธหรือหงุดหงิดในการดำรงชีวิต สีเขียว แทนความรู้สึกถึงการเจ็บป่วย เหนื่อยล้า แปลกประหลาดจากผู้คน เป็นต้น ดังนั้นที่กล่าวมาสีจึงมีบทบาท สำคัญซึ่งทำให้งานสร้างสรรค์มีความรู้สึกต่อแนวความคิดให้มีผลชัดเจน และเป็นไปตามที่ต้องการต่อข้าพเจ้าผลงาน

4.2.5 พื้นผิว (Texture)

หมายถึง ลักษณะของบริเวณที่มีผิวของสิ่งต่างๆ ที่เมื่อสัมผัสจับหรือเมื่อเห็นแล้วรู้สึกได้ว่า หยาบ ละเอียด มั่น ด้าน ขรุขระ เป็นต้น ลักษณะเป็นพื้นผิวมี 2 แบบ คือ

1. ลักษณะพื้นผิวที่เราสามารถจับต้องได้
2. ลักษณะพื้นผิวที่ทำเทียมขึ้นมา เมื่อมองดูแล้วรู้สึกว่าหยาบหรือมีพื้นผิว ต่อเมื่อไปสัมผัสจะรู้สึกว่าเป็นผิวเรียบ

ในผลงานสร้างสรรค์ในชุดดังกล่าวนี้ ข้าพเจ้าได้สร้างพื้นผิว เพื่อให้เกิดความรู้สึกในด้านของความเลื่อมสลายผุพัง โดยอาศัยการทำพื้นผิวลักษณะที่ทำเทียมขึ้นมา ในที่นี้ หมายถึงพื้นผิวของตัวสถาปัตยกรรม พื้นผิวถนน กำแพง ประตูทางเข้าออก เป็นผิวที่มีร่องรอยการกัดกร่อนผุพังต่างๆ โดยอาศัยเทคนิคของจิตรกรรมของสีอะครีลิค ซึ่งระบายเป็นทีแปร่งเล็กๆด้วยน้ำหนักร่างต่างๆซึ่งใช้ปริมาตรของน้ำมากกว่าเนื้อของสีอะครีลิค ทั้งนี้ยังมีแนวความคิดเสริมที่ว่า ถึงสังคมเมืองหลวงจะมีความเจริญก้าวหน้าด้วยเทคโนโลยีมากเท่าใด แต่ก็ยังมีปัญหาของสังคมในหลายๆด้านแฝงอยู่ด้วยเหมือน เช่นดัง ตัวสถาปัตยกรรมที่มีความเจริญทันสมัยแต่ก็ยังมีร่องรอยของความพุงแฟงอยู่ในตัวของมัน นอกจากร่องรอยดังกล่าวแล้ว ยังมีการทำพื้นผิวมันวาว ของท่อโลหะตามบันไดทางขึ้น เพื่อสร้างความขัดแย้ง และความแตกต่างขึ้นระหว่างพื้นผิว โดยรวม และรายละเอียดภายในผลงานสร้างสรรค์นี้

ภาพที่ 4.2 ลักษณะพื้นผิวที่เกิดจากทีแปร่งบนพื้นที่ของสถาปัตยกรรม

ภาพที่ 4.3 ลักษณะพื้นผิวที่เกิดจากทีแปร่งเล็กๆบนรูปทรงของคน

4.3 การจัดองค์ประกอบของภาพ

การสร้างสรรค์ผลงานศิลปะนิพนธ์ชุด “กิจวัตรประจำวันที่ซ้ำซาก” (REPETITIOUSLY DAILY ROUTINE) นั้นมีทั้งหมดด้วยกัน 6 ชิ้น แต่ในการวิเคราะห์ภาพข้าพเจ้าจะนำผลงานมาเป็นตัวอย่างในการวิเคราะห์ เพียง 2 ชิ้น คือ

ภาพที่ 1 ชื่อภาพ *สิบเจ็ดนาฬิกาสามสิบนาที*, 2551, 175X195 ซม. (ภาพประกอบที่ 4.10)

ภาพที่ 2 ชื่อภาพ *ราวๆสิบเจ็ดนาฬิกาเศษ # 1*, 2552, 175X275 ซม. (ภาพประกอบที่ 4.13)

โดยจากนี้ไปจะได้วิเคราะห์องค์ประกอบภาพโดยแยกออกเป็นหัวข้อ เริ่มจากหัวข้อ *ความเป็นเด่น (Dominance) ความเป็นรอง (Subordination) ความขัดแย้ง (Opposition) การแปรเปลี่ยน (Variation) เอกภาพ (Unity) และพลังความเคลื่อนไหว (Dynamic Power)* การเรียงลำดับหัวข้อข้างต้นนี้คือ ลำดับขั้นตอนการทำงานสร้างสรรค์ของข้าพเจ้า เริ่มที่รูปทรงเด่นก่อนเสมอ ส่วนความเป็นเอกภาพของงานสร้างสรรค์เหมือนกับว่าไม่ได้คำนึงถึง แต่ที่จริงแล้วตั้งแต่วิวทรวงแรกที่เริ่มเขียนขึ้นมาจนถึงส่วนมูลฐาน (Element) สุดท้ายได้ผ่านการจัดองค์ประกอบภาพเพื่อให้เกิดเอกภาพตลอดเวลา

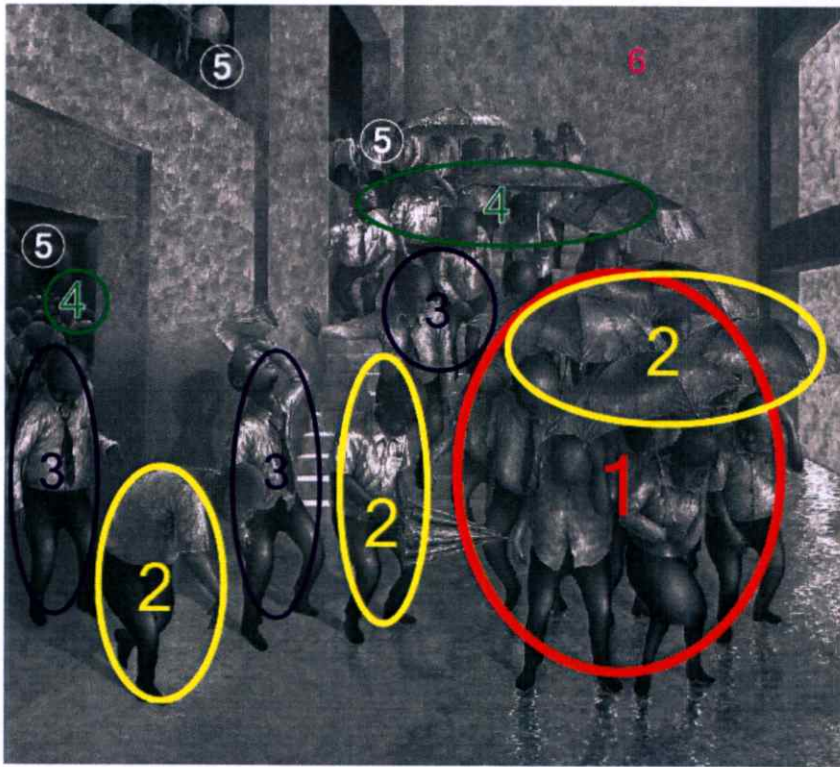
4.3.1 วิเคราะห์ภาพ *สิบเจ็ดนาฬิกาสามสิบนาที*, 2551, 175X195 ซม.

แนวความคิดของภาพ

นำเสนอให้เห็นถึงสภาวะของสังคมเมืองที่ส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจสืบเนื่องออกมาอย่างชัดเจนโดยร่างกายของบุคคลที่อาศัยอยู่ในเมืองหลวง ซึ่งทุกคนตระหนักรู้ถึงปัญหาที่เกิดขึ้นแต่เพิกเฉยและให้ชีวิตอยู่ไปวันๆโดยต้องทนจำยอมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ความเป็นเด่น

จากแนวคิดดังกล่าว ข้าพเจ้าจัดวางความเป็นเด่นไว้ส่วนกลางของภาพ ประกอบด้วยกลุ่มรูปทรงหมายเลข 1-3 หมายเลข 1 เป็นรูปทรงของคนรวมกันอย่างเป็นกลุ่มเป็นก้อนอยู่ทางด้านขวาของภาพ แสดงความรู้สึกของความแออัดเบียดเสียด ยัดเขียดของผู้คนเวลาเลิกงาน หมายเลข 2 เป็นรูปทรงของคน และกลุ่มของร่ม รูปทรงคนมีความเด่นที่ท่วงท่า การเดินแบบไซเซออยู่เดี่ยวๆ ทำให้มองเห็นรูปทรงได้ชัดเจนและมีสีเขียวกับสีน้ำตาลแดงตามลำดับ ส่วนกลุ่มของร่มให้ความรู้สึกเทา-หม่น บ่งบอกถึงสภาพชีวิตที่ทรุดโทรม หมายเลข 3 เป็นรูปทรงคนข้าพเจ้าลดความสดของสีเพื่อช่วยในการผลัดกระยะให้ดูมีความเด่นชัดใกล้ไกลและ อยู่ด้านหลัง (ภาพประกอบที่ 4.4)

ภาพที่ 4.4 แสดงลักษณะรูปทรงแต่ละรูปทรง

ความเป็นรอง

หมายเลข 4 เป็นกลุ่มรูปทรงคนมืออยู่ด้วยกันสองด้านของภาพ คือกลุ่มของคนที่กำลังลงจากบันได ข้าพเจ้าลดทอนความสดของสีโดยให้มีส่วนสำคัญน้อยกว่าด้านหน้าของภาพ รูปทรงของคนทีลงมาจากบันไดยังคงเบียดเสียดจนมองไม่เห็นพื้นที่ว่าง และยังมีคนเล็กงานลงมาอีกเรื่อยๆไม่ขาด และกลุ่มคนที่กำลังจะออกมาจากภายในห้องของตัวอาคาร ในส่วนนี้จะเห็นว่ามี ความเข้มของน้ำหนักรวมมากขึ้น แสดงความลึกลึกของสถานที่ทำงานอยู่ และให้ผู้ชมงานเกิดความสงสัยว่าด้านในมีสิ่งใดซ่อนอยู่ หมายเลข 5 เป็นส่วนที่อยู่ไกลสุด แสดงระยะลึกและส่วนนี้มีรูปทรง ขนาดเล็กของคนแอ๊ด เบียดเสียดอยู่ จึงเห็นเป็นระยะไกลสุดอย่างแท้จริง (ภาพประกอบที่ 4.4)

ความขัดแย้ง

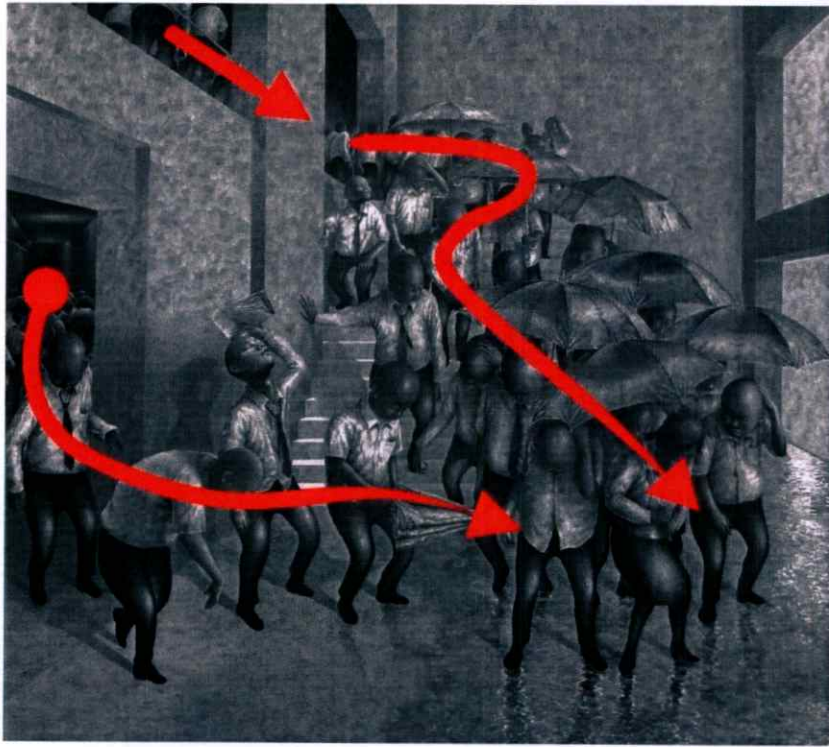
ในรูปทรงเด่นมีความขัดแย้งกันในเรื่องของน้ำหนักของรูปทรงคนที่แอ๊ด ในหมายเลข 1, 2 และหมายเลข 3 เป็นความขัดแย้งในหลักองค์ประกอบศิลป์ ส่วนรูปทรงเด่น และรูปทรงรองมีความขัดแย้งกันในเรื่องขนาดของรูปทรงเล็ก-ใหญ่ที่แตกต่างกัน โดยความขัดแย้งดังกล่าวข้างต้นนี้ในที่สุดแล้ว รูปทรงที่มีความเป็นเด่นจะมีพลังเด่นชัดเหนือส่วนมูลฐานอื่นในภาพ

การแปรเปลี่ยน

ขนาดของรูปทรงมีการแปรเปลี่ยนจากใหญ่ไปหาเล็ก เริ่มจากกลุ่มรูปทรง หมายเลข 1-3 ระยะใกล้ไปยังกลุ่มรูปทรงหมายเลข 4-5 ในระยะไกล การแปรเปลี่ยนของสีจัดจำของรูปทรง หมายเลข 1 และ 2 ไปยังรูปทรงสีกลางหมายเลข 4 และ 5 และท้ายสุดสีบาง-เบา หมายเลข 6 (ภาพประกอบที่ 4.4)

เอกภาพ

โดยส่วนของรูปทรงคน ตั้งแต่หมายเลข 1-5 จะจัดวางให้มีความต่อเนื่องเป็นจุดศูนย์กลาง ใหญ่ของภาพเชื่อมประสานกัน และรูปทรงทั้งหลายจะดูเคลื่อนไหวโดยรวมตัวกันเป็นเอกภาพ (ภาพประกอบที่ 4.4)

ภาพที่ 4.5 แสดงลักษณะพลังความเคลื่อนไหว

พลังความเคลื่อนไหว

เริ่มจากรูปทรงของคน ที่มีเนื้อเรื่องอยู่ในเวลาเลิกงานผู้คนกำลังทยอยเดินออกมาจากตัวอาคารในหมายเลข 5 กลุ่มคนอยู่ในท่วงท่าเคลื่อนไหวทั้งลงมาจากบันได และทั้งออกมาจากตัวอาคาร โดยออกมาทั้งสองทางจากด้านบน และด้านซ้าย ถึงด้านหน้าได้มาจากหมายเลข 4-1 ตามลำดับ (ภาพประกอบที่ 4.5)

4.3.2 วิเคราะห์ภาพ ราว ๆ สิบเจ็ดนาฬิกาเศษ # 1, 2552, 175X275 ซม.

แนวความคิดของภาพ

นำเสนอให้เห็นถึงสภาวะของสังคมเมืองที่ส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจสืบเนื่องออกมาอย่างชัดเจนโดยร่างกายของบุคคลที่อาศัยอยู่ในเมืองหลวง ซึ่งทุกคนตระหนักรู้ถึงปัญหาที่เกิดขึ้น แต่เพิกเฉยและให้ชีวิตอยู่ไปวันๆ โดยต้องทนจ่ายอ้อมอ้อมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ภาพที่ 4.6 แสดงลักษณะรูปทรงแต่ละรูปทรง

ความเป็นเด่น

กลุ่มรูปทรงหมายเลข 1 และ 2 จัดวางไว้ให้มีความเป็นเด่นด้วยลักษณะของรูปทรงที่มีขนาดใหญ่ในส่วนด้านหน้าของกลางภาพมีรายละเอียดที่ชัดเจนในส่วนต่างๆ และมีสีที่จัดจ้าน กลุ่มรูปทรงคนหมายเลข 1 มีความเป็นเด่นที่ชัดเจนที่สุด และมีเนื้อหาแทรกถึงการทะเลาะกันในการแย่งร่วม โดยมีสีของร่างกายเป็นสีแดง อากัปกริยาที่แสดงออกเป็นอาการโกรธซึ่งกันและกัน หมายเลข 2 เป็นอีกรูปทรงของคนที่มีขนาดใหญ่อยู่ในอาการเบียดเสียด ยัดเหยียด เพื่อที่จะแย่งกันออกจากตัวอาคาร ท่วงท่าที่เหมือนยืนแทบไม่อยู่แสดงให้เห็นว่าเมื่อเสร็จจากการทำงานที่ซ้ำซากในแต่ละวันชีวิตมีแต่ความเหน็ดเหนื่อย จึงมีอริยาบทหลังเลิกงานแบบเช่นนี้ (ภาพประกอบที่ 4.6)

ความเป็นรอง

กลุ่มรูปทรงหมายเลข 3 (ภาพประกอบที่ 4.6)วางเชื่อมประสานกับรูปทรงเด่นเป็นรูปทรงของคนแต่มีขนาดเล็กกว่า ถึงแม้จะมีสีที่จัดจ้านแต่ก็ยังแสดงความเป็นรอง รูปทรงของคนอื่นๆในภาพจะมีการวางกระจายไปทั่วต่อเนื่องเป็นรูปทรงเสริมที่ได้ลดขนาด และรายละเอียดลงแล้ว หมายเลข 3 เป็นกลุ่มรูปทรงของคนมีสองด้าน ในกลางของภาพเป็นท่วงท่าของคนที่กำลังทยอยเดินลงมาจากบันไดของตัวอาคารอย่างแออัด ส่วนความเป็นรองอีกด้านคือทางซ้ายของภาพเป็นส่วนที่รูปทรงของคนถูกแสงจากหน้าต่างตกระทบบนร่างกาย และกำลังเดินมาทางประตูด้านขวาเพื่อออกจากอาคารที่เป็นที่ทำงานในแต่ละวัน

ความขัดแย้ง

กลุ่มเส้นสีแดงขัดแย้ง กับกลุ่มเส้นสีเขียว (ภาพประกอบที่ 4.7)เป็นความขัดแย้งที่เกิดจากรูปทรงของเส้นในเสาสีแดงของสถาปัตยกรรมที่เป็นเส้นตั้งในภาพ กับเส้นของระนาบ (Plane) เส้นนอนในตัวสถาปัตยกรรมขัดแย้งกันอย่างรุนแรงเห็นได้ชัด อีกส่วนในภาพที่เกิดความขัดแย้งคือขนาดของรูปทรงคนที่แตกต่างกัน อย่างเห็นได้ชัด หมายเลข 1 และ 2 ขัดแย้งกับรูปทรง หมายเลข 3 และ 4 โดยความขัดแย้งดังกล่าวข้างต้นนี้ในที่สุดทำให้เกิดระยะใกล้ ไกลของรูปทรงคนทำให้ผลงานมีความสมบูรณ์ขึ้น

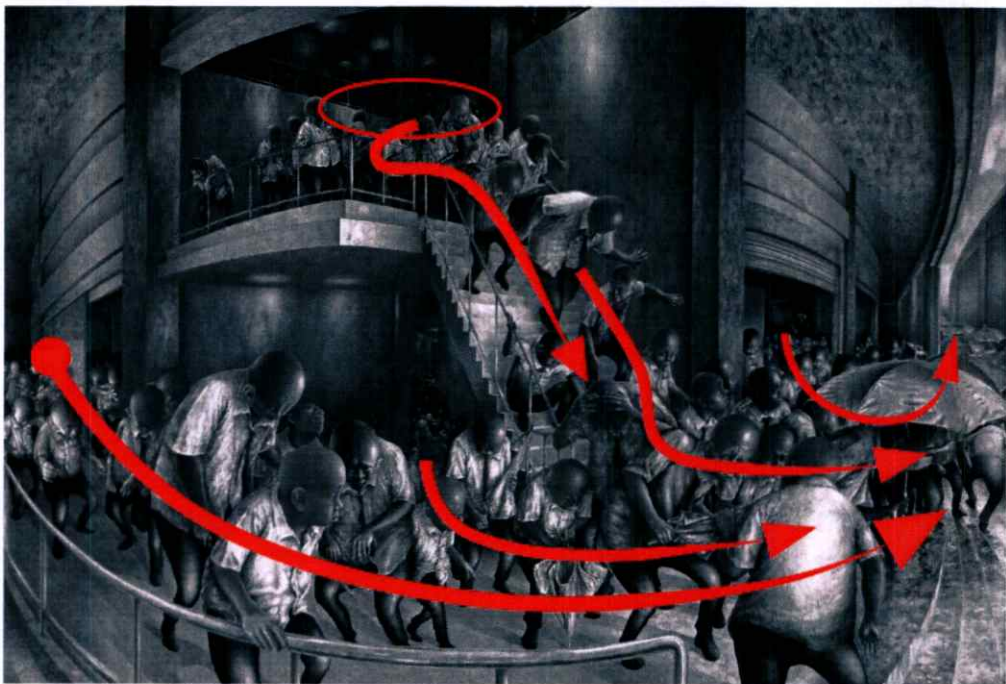
ภาพที่ 4.7 แสดงลักษณะความขัดแย้งกันของรูปทรงต่างๆในภาพ

การแปรเปลี่ยน

การแปรเปลี่ยนในภาพเรียงลำดับจากหมายเลข 1 ไปยังหมายเลข 2, 3 และ 4 ตามลำดับ ด้วยการแปรเปลี่ยนของรูปทรงขนาดใหญ่ไปยังขนาดเล็กการแปรเปลี่ยนของความจัดจ้านของสีไปยังสีที่ลดความจัดจ้านลง (ภาพประกอบที่ 4.6)

เอกภาพ

รูปทรงของคนในหมายเลข 1-5 (ภาพประกอบที่ 4.6) จัดวางไว้ด้านซ้ายและขวาของภาพ โดยให้รูปทรงทั้งหมดนี้มีอยู่ด้วยกันทั่วทั้งภาพ และเขียนเชื่อมโยงประสานกัน และรูปทรงทั้งหลายยังเคลื่อนไหวอยู่โดยรวมตัวกันเป็นเอกภาพ

ภาพที่ 4.8 แสดงลักษณะพลังความเคลื่อนไหว

พลังความเคลื่อนไหว

เริ่มจากกลุ่มรูปทรง หมายเลข 5 จัดวางอยู่ในจุดที่มีน้ำหนักเข้มดูลึกซึ้งของห้องภายในตัวอาคารด้านในที่ทำให้ความรู้สึกลึกลับเร้าความสนใจ จากกลุ่มหมายเลข 5 จะเป็นพลังความเคลื่อนไหวไปยัง หมายเลข 4 เรียงลงมาจนถึง หมายเลข 1 ตามลำดับ (ภาพประกอบที่ 4.6) เป็นรูปทรงคนที่กำลังทยอยกันออกมาจากตัวอาคารด้านใน และแสดงเป็นเส้นวิ่งออกมาด้านนอกมารวมกันที่จุดประตูทางออกทางด้านขวาของภาพ (ภาพประกอบที่ 4.8)

ผลงานศิลปะนิพนธ์

ภาพที่ 4.9

ชื่อภาพ "สิบเจ็ดนาฬิกา"
เทคนิค สีอะครีลิคบนผ้าใบ
ขนาด 175 X 195 ซม.

2551

ภาพที่ 4.10

ชื่อภาพ "สิบเจ็ดนาฬิกาสามสิบนาที"

เทคนิค สีอะครีลิคบนผ้าใบ

ขนาด 175 X 195 ซม.

2551

ภาพที่ 4.11

ชื่อภาพ “ครอบครัวแทนสมนึก”

เทคนิค สีอะครีลิคบนผ้าใบ

ขนาด 140 X 150 ซม.

2551

ภาพที่ 4.12

ชื่อภาพ "เข้าวันจันทร์"

เทคนิค สีอะครีลิคบนผ้าใบ

ขนาด 190 X 235 ซม.

2551

ภาพที่ 4.13

ชื่อภาพ “ราวๆสิบเจ็ดนาฬิกาเศษ # 1”

เทคนิค สีอะครีลิคบนผ้าใบ

ขนาด 175 X 275 ซม.

2552

ภาพที่ 4.14

ชื่อภาพ "ราวๆสิบเจ็ดนาฬิกาเศษ # 2"

เทคนิค สีอะครีลิคบนผ้าใบ

ขนาด 200 X 200 ซม.

2552

บทที่ 5

สรุปผลการสร้างสรรค์

วิทยานิพนธ์ศิลปะชุดนี้ข้าพเจ้าสร้างสรรค์ขึ้นภายใต้หัวข้อเรื่อง "กิจวัตรประจำวันซ้ำซาก" (REPETITIOUSLY DAILY ROUTINE) โดยมีแนวความคิดสร้างสรรค์จากสภาพสังคมของไทยในปัจจุบันที่สภาพของผู้คนเพิ่มมากขึ้นจากการเข้ามาทำงานในเมืองหลวง โดยสภาพพื้นที่ที่มีสัดส่วนไม่พอเพียงต่อจำนวนประชากรที่เพิ่มมากขึ้น จึงเกิดทั้งปัญหาในหลายๆเรื่อง ส่งผลให้ทุกชีวิตต้องต่อสู้ดิ้นรนไขว่คว้า แสวงหาผลประโยชน์ ดิ้นรนเพื่อความอยู่รอด จนเกิด วัฏจักรของสภาพชีวิตในสังคมของเมืองหลวงเกิดให้เกิดความซ้ำซากจำเจ นำเป็อหน้าย ต่อสภาพสังคมของเมืองหลวงใหญ่อย่างกรุงเทพมหานคร

ผลงานสร้างสรรค์ชุดนี้ข้าพเจ้าได้จัดระบบความคิด แรงบันดาลใจ ด้วยการเริ่มตั้งแต่การเก็บข้อมูลจากประสบการณ์ที่ได้ใช้ชีวิตของการทำงานในระบบ บริษัทมาก่อนในช่วงเวลาหลายปีที่ข้าพเจ้าได้รับประสบการณ์ทำงาน ทำให้ข้าพเจ้ามีมุมมอง ส่วนตัวเกิดแนวความคิด บังดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงานเกี่ยวกับวิถีการดำเนินชีวิตของมนุษย์ เมื่อภายใต้สภาวะการเปลี่ยนแปลงของสังคมยุคปัจจุบัน โดยการให้รูปทรงของมนุษย์ภายใต้สภาวะการที่มีอยู่จริงในสังคมยุคปัจจุบัน พร้อมได้สร้างสรรค์ สถานที่ให้มนุษย์ มาจากสภาพแวดล้อมที่ข้าพเจ้าได้ไชน์จากข้อมูลที่ได้เก็บภาพจากสถานที่ต่างๆ จามโรงงาน ตึกและอาคารต่างๆนำมาประกอบกันโดยการจัดวางองค์ประกอบขึ้นตามแนวคิดของข้าพเจ้าผลงาน บอกเล่าเรื่องราว ในช่วงระยะเวลาตอนเช้าทำงานและเลิกงาน เป็นสภาพที่สับสนวุ่นวาย ดิ้นรนเพื่อนตนเองเป็นหลักการสร้างสรรค์ถูกสร้างขึ้นด้วยรูปแบบ ของงานจิตรกรรมร่วมสมัย โดยให้สอดคล้องกลมกลืนกับเนื้อหามากที่สุด

นอกจากนั้นได้ทำการวิเคราะห์ทัศนธาตุทางศิลปะ วิเคราะห์ การจัดโครงสร้างของภาพโดยละเอียด เมื่อแสดงให้เห็นถึงดุลยภาพรวมลักษณะต่างๆ ที่ปรากฏอยู่ในภาพผลงานไม่ว่าจะเป็นความเป็นเด่น ความเป็นรอง การแปรเปลี่ยน การวิเคราะห์ผลงานนั้นจะส่งผลให้เกิดความชัดเจนต่อลักษณะต่างๆ ที่ปรากฏอยู่ในภาพมีผลทำให้ผู้ชมและผู้อ่านโดยทั่วไปเกิดความเข้าใจในเนื้อหาของผลงานได้ดีขึ้น อีกทั้งยังสามารถทำให้มีที่ต้องการศึกษาหาความรู้ หรือผู้ที่กำลังสร้างสรรค์ผลงานในลักษณะเดียวกันข้าพเจ้ามีความเข้าใจในวิธีการ หรือขั้นตอนต่างๆ ของการสร้างสรรค์ผลงานได้ดีมากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

- ชลูด. นิมเสมอ. **องค์ประกอบศิลปะ**. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช จำกัด, 2539.
- เกียรติศักดิ์ ชานนารถ. **การแสดงผลปกรมย้อนหลัง**. กรุงเทพมหานคร : อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด, 2544.
- สุรพงษ์ สมสุข . **การเสื่อมถอยของวัตถุทางวัฒนธรรม # 2** . กรุงเทพฯ : ภาควิชาวิจิตรศิลป์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง, 2545
- จิระพัฒน์ พิตรปรีชา. **109 มองพิศ มองผ่านงานศิลป์**. กรุงเทพฯ: พาส เวิร์ด, 2547.
- ผศ. จิระพัฒน์ พิตรปรีชา. **โลกศิลปะศตวรรษที่ 20**. กรุงเทพฯ: เมืองโบราณ, 2545.
- อารี สุทธิพันธุ์. **ศิลปนิยม**. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์, 2535.
- วิรุณ ตั้งเจริญ. **ทัศนศิลป์**. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์, 2536.
- จรัญ โฆษณานันท์ . **วิถีสังคมไทย** . กรุงเทพมหานคร : มูลนิธิเด็ก, 2543
- Ruhrberg. Schneckenburger. Fricke. Honnef. **Art of the 20th Century**. Taschen. 2000
- <http://www.artnet.com>
- <http://www.google.com>

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	นายอดิสรณ์ สมนึกแทน Mr. Adisorn Somnukthan
วัน เดือน ปีเกิด	27 มกราคม 2519
ที่อยู่ปัจจุบัน	44/26 หมู่ 8 ซอยไทยเออร์วิน 9 ถนนพระยาสุเรนทร์ 34 แขวงบางชัน เขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร 10510
โทร	081-855-4974, (02)914-1841
Email	a_di_sorn@hotmail.com

ประวัติการศึกษา

- วิทยาลัยช่างศิลปกรมศิลปากร ลาดกระบัง
- ปริญญาศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาจิตรกรรม ภาควิชาวิจิตรศิลป์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
- ปริญญาศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาทัศนศิลป์ (จิตรกรรม) ภาควิชาวิจิตรศิลป์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ประวัติผลงาน

- 2539 - ร่วมแสดงผลงานศิลปะนักศึกษาวิทยาลัยช่างศิลปกรมศิลปากร
- 2541 - นิทรรศการพระจอมเกล้าลาดกระบังนิทรรศน์เฉลิมพระเกียรติ ครั้งที่ 1
- ร่วมแสดงผลงานศิลปกรรมร่วมสมัยของศิลปิน รุ่นเยาว์ ครั้งที่ 15
- 2549 - นิทรรศการศิลปะเฉลิมพระเกียรติครบรอบ 80 ปีในหลวง ณ ศูนย์การค้าซีคอนสแควร์
- 2550 - ร่วมแสดงผลงานศิลปกรรมแห่งชาติ ครั้งที่ 53
- ร่วมแสดงผลงานศิลปกรรม"นำสิ่งที่ดีสู่ชีวิต"ครั้งที่ 19 โดยบริษัท ไตชิบา
- 2551 - ร่วมแสดงผลงานศิลปกรรม ปตท.ครั้งที่ 23 ในหัวข้อ "หยุด...โลกร้อนเพื่ออนาคต"
- ร่วมแสดงผลงานจิตรกรรมร่วมสมัยพานาโซนิก ครั้งที่ 10
- ร่วมแสดงผลงานศิลปกรรมแห่งชาติ ครั้งที่ 54
- มหกรรมศิลปศึกษา-ช่างศิลป์ 55 ปี ณ หอศิลป์สมเด็จพระนางเจ้าฯ
- นิทรรศการศิลปะ"ในหลวง ในดวงใจ" ณ ศูนย์การค้ารีเวอร์ซิตี

เกียรติประวัติ

- 2551
- ทูลสนับสนุนทำวิทยานิพนธ์ของ บัณฑิตวิทยาลัย สจล.
 - รางวัลดีเด่น การแสดงจิตรกรรมร่วมสมัยพหุนาโชนิค ครั้งที่ 10
 - รางวัลสนับสนุน รางวัลที่ 2 โดยธนาคารกรุงไทย การแสดงศิลปกรรมแห่งชาติ ครั้งที่ 54
- 2552
- ทูลส่งเสริมการศึกษาและสร้างสรรค์ศิลปะ "มูลนิธิรัฐบุรุษ พลเอก เปรม ติณสูลานนท์ "